

35

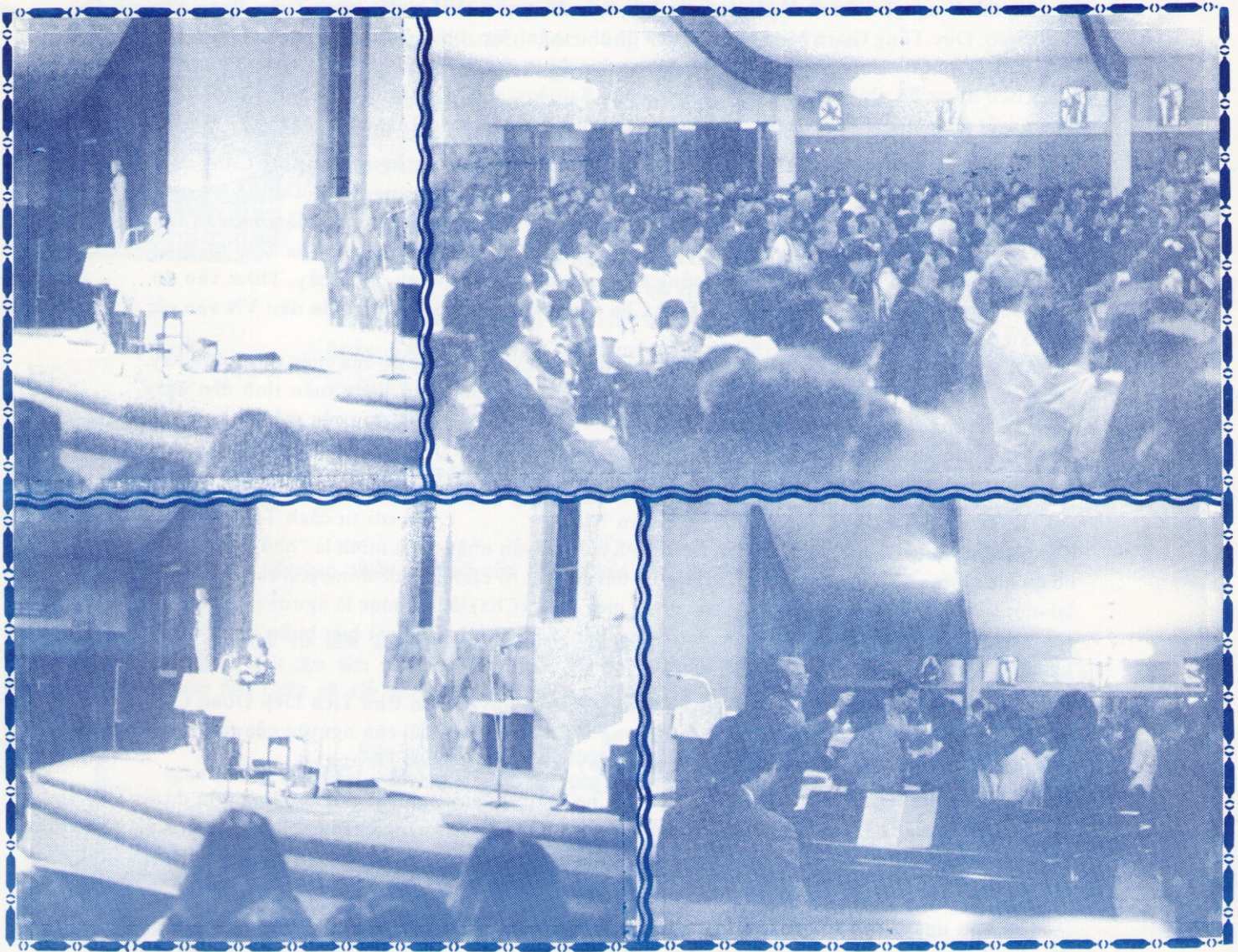
RA NGÀY

14 · 3 · 87

TUẦN BÁO

CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

Hàng ngàn Giáo dân dự Lễ Tro tại Nhà Thờ Chánh Tòa.
MÙA CHAY: Mùa tang tóc của Giáo Hội; mùa thường khó của Cộng Đồng.

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**

Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - ĐT (408) 224-8318

Ciáo Dân Đợ Đạo
Mũ Vương Các Thánh
Đủ Đạo

Điếp tục **ngưng đóng**
góp tiền, cho đến khi
hai thỉnh nguyện
được Tòa Giám Mục
San Jose

Chấp thuận.

TẠI SAO PHẢI HỌC TIẾNG VIỆT NAM ?

Các lớp dạy Việt ngữ cho các trẻ em Việt Nam đã được tổ chức tại trụ sở Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo do Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tổ chức và đã thu nhận trên 250 em thuộc mọi lứa tuổi

Tại sao Cộng đồng đã phải làm công tác này?

Không kể tới các trẻ em, chính nhiều người lớn cũng đã “quên” rất nhiều tiếng Việt. Bằng cách là ngay cả những người đã được ăn học đàng hoàng, khi viết tiếng Việt cũng đã vấp phải những lỗi lầm mà một học sinh tiểu học cũng có thể tránh được. Không thể nói những người này là “thất học”, vì thất học không làm đến chức Chánh này, Chánh nọ. Có thể bảo rằng họ đã “quên” tiếng Việt chỉ sau 12 năm sống xa quê hương. Đừng trách họ có tình thần vong bản, hội nhập mà chỉ nên khuyên họ hãy ghi tên học lại các lớp Việt ngữ để khỏi quên.

Đây là một bằng chứng của một người đã “quên” cội nguồn, mà nếu thực sự được lên “ngai” Bề trên thì chắc các “bề dưới” phải lấy làm xấu hổ xin đi nơi khác vì không thể nào lại có một “Đấng Bề trên” viết lách mà không biết chấm câu như thế này:

Tâm thư của Linh Mục Chánh Xứ gửi các giáo hữu Việt Nam

|| Vĩ bên cạnh những trở ngại, những đau buồn. Bất hạnh, còn biết bao nhiêu ơn lành của Thiên Chúa đã ban cho chúng ta.

|| Đồi đời với tâm tình cảm tạ ơn Chúa đã ban cho chúng ta trong năm cũ. Chúng ta còn phải có một tâm tình thống hối ăn năn. Xin Thiên Chúa thứ tha những lỗi lầm chúng ta đã vấp phạm đến Chúa và vấp phạm đến anh chị em trong năm vừa qua.

|| Biết rằng tương lai ở trong tay Thiên Chúa, nhưng tin vào tình thương và sự quan phòng của Ngài. Chúng ta luôn hy vọng một tương lai tốt đẹp

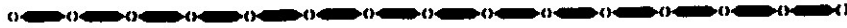
THÔNG CÁO

V/v: MỞ LẠI CÁC THÁNH LỄ VIỆT NAM

Do đó tôi quyết định chọn nhà thờ Saint Maria Goretti là địa điểm đầu tiên do giáo đoàn Đông Tâm. Thánh Lễ sẽ được cử hành vào mỗi chiều thứ Bảy lúc 4:00 giờ.

THƯ NGỎ

CỦA TIẾN SĨ TRẦN AN BÀI

San Jose, ngày 14 tháng 3 năm 1987

Kính gửi: Quý Linh Mục và Tu Sĩ Việt Nam tại Hoa Kỳ.
Kính thưa Quý Cha và Quý Tu Sĩ Nam Nữ,

Chắc hẳn Quý Cha và Quý Tu Sĩ đã nhiều ít nghe đến cuộc vận động thành lập Giáo Xứ Thể Nhân cho Cộng Đồng Công Giáo VN chúng con tại San Jose và việc chúng con không chấp nhận Cha Lưu Đình Dương trong chức vụ Chánh Xứ vì Ngài đã công khai cổ võ chính sách hội nhập của Đức Cha DuMaine, Giám Mục Địa Phận San Jose.

Về thỉnh nguyện thành lập giáo xứ: Khi San Jose còn trực thuộc tổng Giáo Phận San Francisco, Đức Tổng Giám Mục John Quinn đã cho thành lập, nhưng thủ tục chưa xong thì San Jose trở thành Địa Phận mới và ĐC DuMaine lúc đó là Giám Mục Phó Tổng Giáo Phận San Francisco được bổ nhiệm về cai quản Giáo Phận San Jose. ĐC DuMaine đã không muốn tuân theo quyết định của vị tiền nhiệm, mà chỉ cho thành lập một Trung Tâm Mục Vụ.

Về việc bổ nhiệm Lm Lưu Đình Dương: Cha Nguyễn Văn Tịnh, người sáng lập Cộng đồng Công giáo San Jose đã vận động đưa cha Dương về phụ tá Ngài. Nhưng chỉ một thời gian ngắn cha Dương đã bất mãn với Cha Tịnh, xin đi làm phó xứ Mỹ, Cha Dương bắt đầu nói xấu Cha Tịnh và đã cùng với một số Linh Mục Việt Nam lên án Cha Tịnh và yêu cầu Cha Tịnh từ chức. Theo nền luân lý Á Đông, giáo dân không thể chấp nhận được hành động này. Thêm vào đó, Cha Dương đã hoàn toàn đồng ý với Đức Cha trong kế hoạch hội nhập giáo dân VN vào các giáo xứ Mỹ.

Chúng con không muốn dài dòng trình bày diễn tiến và những lý do của cuộc tranh đấu này, vì tất cả đều được đăng tải trên 35 số báo Chính Nghĩa xuất bản hàng tuần tính đến ngày 14-3-87. Trọng tâm lá thư này chúng con chỉ muốn trình bày phản ứng của một số linh mục Việt Nam đối với cuộc tranh đấu của chúng con để quý Cha và quý Tu Sĩ thêm lời cầu nguyện cho cộng đồng chúng con.

1. Thư ngày 23-2-87 của Cha Nguyễn An Ninh : Dù với tư cách Tổng Thư Ký Cộng Đồng Giáo Sĩ, Tu Sĩ Việt Nam tại Hoa Kỳ, Ngài vẫn nhận định mình là “nhỏ bé”, “chẳng có đủ hiểu biết và khôn ngoan”, lại “không có bất cứ một tư cách nào để đóng góp vào việc mang lại một sự tốt đẹp cho Cộng Đồng”, cho nên “ một đảng (Cha) là linh mục là người của giáo hội, một đảng (Cha) đồng thời là người của Đồng Bào Việt Nam”, Cha chỉ biết buồn khóc và cầu nguyện.

2. Thư ngày 6-2-87 của Cha Nguyễn Quang Hiền, nguyên Phó Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam: Cha Nguyễn Quang Hiền đã nhìn ra cái căn nguyên của những rối loạn trong cộng đồng công giáo San Jose ngày nay là LM Lưu Đình Dương.

Do đó, Cha Nguyễn Quang Hiền mới xin Cha Dương “suy nghĩ lại cho bao linh hồn được nhờ” để đừng nại ra Đức “Vâng Lời triệt để, vâng lời tối mật” để khẳng khái về làm Chánh Xứ, vì khi đã không hội đủ yếu tố Nhân Hòa thì “sự hiện diện của Cha cũng chẳng đem lại ích lợi gì cho đại đa số chống đối”

3. Thư ngày 21-2-87 của Cha Đình Tuấn Ngạn: : Các bí tích được Chúa lập nên để cứu rỗi linh hồn các giáo dân nhưng đã bị Tòa Giám Mục sử dụng như một vũ khí để phá tan cuộc tranh đấu của giáo dân. Hai Cha Phó bị bắt đi khỏi Họ Đạo vì giáo dân không chấp nhận Cha Dương. Cha Dương tổ chức gây rối trong các Thánh Lễ VN để Đức Cha hủy bỏ các Thánh Lễ bằng tiếng Việt. Các linh mục bị ngăn cấm không được về với giáo dân, dù chỉ là về để coi văn nghệ. Mặc dù vậy, vẫn có các linh mục từ các nơi lên lút về an ủi và ban các bí tích cần thiết cho giáo dân. Do đó, Tòa Giám Mục đã gửi thư đi các nơi ra lệnh cấm các Cha VN không được về với giáo dân. Nhưng cha Đình Tuấn Ngạn đã phản ứng một cách rất chí lý cho những lời lẽ hăm dọa vô cơ của Cha Terrence Sullivan, Tổng Quản Địa Phận.

4. Thu ngày 16-12 của LM Vũ Đình Trác, Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo VN tại Hoa Kỳ

: Trong thư này Cha Trác đã hoàn toàn lên án cộng đồng chúng con và cho rằng việc đình chỉ các Thánh Lễ VN “là điều dễ hiểu”. Trong thư ngài cũng nhắc đến bức công điện ngày 23-7-86 mà ngài đã nhân danh liên đoàn để ủng hộ Đức Cha DuMaine

5. **LM Đỗ Thanh Hà và bản tin Hiệp Thông:** Cha Đỗ Thanh Hà đã liên tiếp trong 4 bản tin Hiệp Thông lên án cuộc tranh đấu của Cộng Đồng chúng con. Có rất nhiều tin tức trong 4 bản tin này viết về cộng đồng chúng con, hoàn toàn sai lạc. Tuy nhiên, chúng con chỉ viết thư xin cha Đỗ Thanh Hà cải chính vài điểm có liên quan đến 1 số cơ quan truyền thông khác và gây nguy hại cho uy tín cá nhân chúng con

Kính thư Quý Cha và Quý Tu Sĩ,

Tại sao hai LM Vũ Đình Trác và Đỗ Thanh Hà đã khởi xướng việc lên án chúng con 1 cách nặng nề như vậy trong khi chúng con không hề có 1 hành vi cử chỉ nào xúc phạm đến các Ngài? Mới đây qua những lời tuyên truyền rĩ tai để kéo bè kết nhóm của hai linh mục, chúng con mới vỡ lẽ ra rằng các Ngài đã và đang chống Cha Nguyễn Văn Tịnh là Vị Cha già khả kính đã có công sáng lập nên Cộng Đồng chúng con, thế nhưng tại sao hai Ngài lại chống Cha Tịnh? – Vì Cha Tịnh đã không trao trả chức Liên Lạc Viên cạnh Hội Đồng Giám Mục cho LM Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo VN. Cha Trác thì nói rằng hễ đắc cử chức Chủ Tịch Liên Đoàn là đương nhiên kiêm nhiệm chức Liên lạc viên cạnh HĐGM Hoa Kỳ. Còn Cha Tịnh không chịu bàn giao vì chủ trương rằng chức vị liên lạc viên Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ do chính Hội đồng này chỉ định nên Ngài không có quyền bàn giao cho ai cả. Lý do khác nữa cũng quan trọng là vì Cha Trác là người gốc Bùi Chu, còn Cha Tịnh vốn người gốc Phát Diệm. “Bùi Chu tính” khác với “Phát Diệm tính”, mà CĐCGVN tại SJ theo Cha Tịnh tức là có “Phát Diệm tính”, cho nên Cha Trác phải khừ trừ “tính xấu” đó.

Và như vậy là cộng đồng chúng con đã hiểu được động lực thầm kín của bản án mà hai linh mục Vũ Đình Trác và Đỗ Thanh Hà đã áp đặt lên Cộng Đồng chúng con.

Quả thực Cộng đồng chúng con cảm thấy quá bất hạnh. Những rối loạn ngày nay chúng con phải gánh chịu đều do sự chia rẽ giữa hàng ngũ linh mục và bản án mà Cha Trác và Cha Hà đổ trên đầu chúng con cũng chỉ vì mối hận thù “riêng tư với Cha Tịnh”.

Nhớ lại ngày Liên Đoàn Công Giáo VN tại Hoa Kỳ được khai sinh, Cha Nguyễn Văn Tịnh đã nhờ con phác họa ra những nét chính của bản nội quy của Liên Đoàn, rồi sau đó một số các anh em giáo dân San Jose chúng con phải bỏ công ăn việc làm, thức đêm thức hôm để hoàn thành bản nội quy và gửi đến các cha và các cộng đồng xin ý kiến. Và Đại Hội Công Giáo VN đầu tiên được tổ chức tại đây cũng dưới quyền điều khiển của Cha Nguyễn Văn Tịnh. Chúng con những tưởng rằng đây là một tổ chức để mọi người Công Giáo gồm cả tu sĩ lẫn giáo dân VN có cơ hội đoàn kết để hoạt động tương trợ lẫn nhau. Nào ngờ đâu, giờ đây LM Vũ Đình Trác và Đỗ Thanh Hà vì quyền lợi phe nhóm đã lợi dụng chức vụ của Liên Đoàn để đánh phá Cộng Đồng chúng con. Thử hỏi Liên Đoàn này đã tạo được chút uy tín nào chưa mà người ta đã làm cho ra tan nát. Ai là người đã dám khoe rằng mình còn uy quyền hơn 1 giám mục vì dưới quyền có tới hơn 300 linh mục?

Kính thưa Quý Cha và Quý Tu Sĩ,

Khi công bố những tài liệu này, chúng con ước mong quý cha và quý tu sĩ có dịp nhìn rõ chân dung những người lãnh đạo đương nhiệm của Liên Đoàn và cũng để mọi người có dịp nhận định ánh sáng chân thật của các linh mục đạo đức và những ánh sáng giả dối mập mờ. Khi đã là 1 ánh sáng giả lu mờ thì dù có được đồng nghiệp che chở hoặc tôn vinh thế nào thì đời đời vẫn là giả tạo. Nhưng điều nguy hại là khi dùng bản tin Hiệp Thông của Cộng Đồng Công Giáo địa phận Orange để lăng mạ Cộng đồng Giáo dân địa phận San Jose, LM Đỗ Thanh Hà chẳng những đã tự gây chia rẽ trong chính Cộng đồng của Ngài mà còn gây ra một mối bất hòa giữa hai cộng đồng chúng con.

Trước những trạng huống đau thương của cộng đồng chúng con, Liên đoàn mặc dầu đã xác nhận sự cần thiết của một nhà thờ VN nhưng đã không làm gì được cho chúng con, vậy chúng con xin Quý Cha và Quý Tu Sĩ, nếu có thể được, xin trình với các vị lãnh đạo trong Giáo Hội để giải quyết việc này cho chúng con.

Kính xin Quý Cha và Quý Tu Sĩ cầu nguyện cho Cộng Đồng chúng con.

Trân trọng kính chào Quý Cha và Quý Tu Sĩ trong tình yêu Chúa Kitô.

Tiến Sĩ Trần An Bài.

THÁNH LỄ TIẾNG VIỆT ĐƯỢC MỞ LẠI và là DẤU CHỈ SỰ THẤT BẠI và CÔ ĐƠN của LM LƯU ĐÌNH DƯƠNG

Những dư âm của cuộc họp báo ngày thứ năm 5/3/87 tại Trung tâm St. Joseph, Los Altos dưới quyền chủ tọa của Đức Giám Mục DuMaine vẫn vang vọng đó đây khắp Cộng Đồng Việt Nam với những xúc động của con chiên Vũ Huynh Trưởng khi nhìn thấy được sự ghét bỏ cũng như lòng ác độc của vị chủ chăn với những mâu thuẫn kỳ lạ của vị chủ chăn khi quyết định mở lại Thánh Lễ bằng tiếng Việt mà mình đã ra lệnh cấm chỉ cách nay 11 tuần, lại còn đưa ra thêm 2 quyết định phản hồi là vác đơn ra tòa đi kiện con chiên của mình cũng như không thềm nói chuyện với con chiên của mình nữa. Tất cả những quyết định mâu thuẫn, phản hồi đó đã làm cho nhiều giới quan sát trong giới truyền thông, luật pháp và cộng đồng đã đặt một dấu hỏi lớn về thiện chí mở lại Thánh Lễ và hậu quả của nó. Và theo thông cáo của Linh mục Lưu Đình Dương phổ biến cho báo chí vào trưa ngày thứ sáu 6/3 là Thánh Lễ Việt Nam sẽ được mở lại tại nhà thờ Maria Goretti, số 2980 Senter Rd. lúc 4 giờ chiều như là một thí điểm khởi đầu cho mỗi chiều thứ bảy do Giáo Đoàn Đồng Tâm chịu trách nhiệm (giáo đoàn Đồng Tâm là một giáo đoàn của những giáo dân Mỹ gốc Việt đã đồng ý hội nhập vào giáo xứ Mỹ và linh mục tuyên úy của giáo đoàn này là Linh mục Nguyễn Minh Hiền, giáo xứ Mỹ).

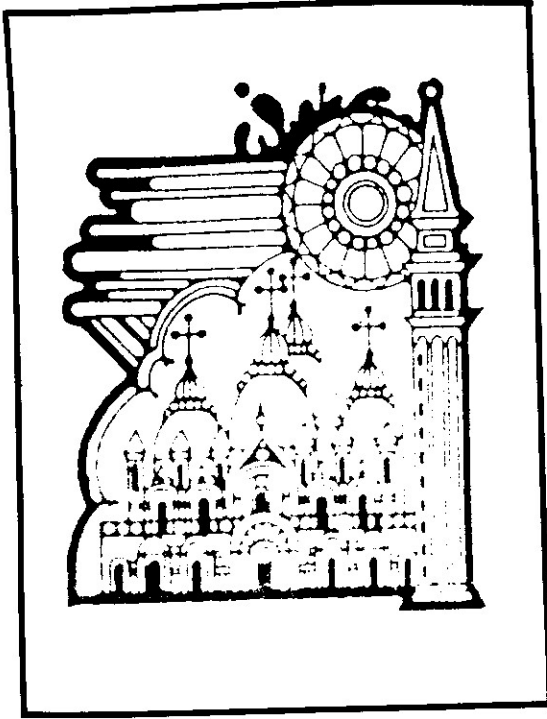
Thông cáo thật mập mờ với dụng tâm dùng Thánh Lễ như một cái rọ để lừa giáo dân thuộc Họ Đạo NVCTTĐ vào.

Tuy nhiên, theo quyết định chung của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam được minh thị trong một phiên họp công khai vào tối thứ sáu 6/3/87, tất cả các giáo dân Việt Nam thuộc CĐCGVN đồng ý sẽ tham dự thánh lễ Việt Nam lúc 4 giờ chiều tại nhà thờ Maria Goretti dưới quyền chủ lễ đồng tế của 3 linh mục: Đỗ Văn Đĩnh, Lưu Đình Dương và Nguyễn Chính.

Ngay từ 3 giờ 30 chiều, hàng ngàn giáo dân CĐCGVN đã tràn ngập khuôn viên và bên trong nhà thờ Maria Goretti. Các giới quan sát ghi nhận có sự hiện diện đặc biệt như Linh Mục phát ngôn viên địa phận Eugene Boyle, Linh Mục Terrence Sullivan Tổng Quản, 1 xe cảnh sát sắc phục và các đó 400 mét, bên kia đường, 12 xe cảnh sát với 1 đơn vị an ninh đặc biệt án ngữ để đề phòng những bất trắc có thể xảy ra.

Không khí thật căng thẳng. Và tất cả mọi người trong đó có cả Tòa Giám Mục, sở cảnh sát San Jose, giới truyền thông CĐCGVN, Linh Mục Lưu Đình Dương đều hiểu là một cái gì đó sẽ xảy ra nếu Linh Mục Lưu Đình Dương xuất hiện trong thánh lễ chiều nay bởi vì căn nguyên của rối loạn, của bất an là Linh Mục Lưu Đình Dương và phe nhóm vẫn chưa được giải quyết ổn thỏa giữa Tòa Giám Mục và CĐCGVN.

3 giờ 51 Linh Mục Đỗ Văn Đĩnh và Nguyễn Chính xuất hiện với áo lễ trong tay rồi sau đó được lệnh của Linh Mục Sullivan là phải rời nhà thờ Maria Goretti ngay lập tức. Linh Mục Lưu Đình Dương đến giờ phút này vẫn chưa thấy xuất hiện (Thật ra, Linh Mục Lưu Đình Dương đã được lệnh của Tòa Giám Mục rút về nhà ông bà Vũ Lê để cố thủ nhằm bảo vệ sự an toàn). Đúng 4 giờ Linh Mục trẻ Nguyễn Minh Hiền tiến ra bàn thánh để bắt đầu thánh lễ. Có thể bảo đây là 1 trong những thánh lễ an bình sau 11 tuần bị Tòa Giám Mục cấm lễ nếu không có 1 bài giảng kỳ lạ nhất của Linh Mục trẻ Nguyễn Minh Hiền. Giới truyền thông trong vùng gọi bài giảng này là 1 bài giảng xách động gây hiềm khích, mâu thuẫn giữa những người Công Giáo Việt Nam. Một Linh Mục Việt Nam cư ngụ trong vùng đã phê bình: "Linh Mục Nguyễn Minh Hiền quá trẻ, chưa được 30 tuổi, rất là vụng dại, khi một thánh lễ khởi đầu trở lại sau những rối ren mâu thuẫn mà lại châm dầu vào lửa.

Tội nghiệp, có lẽ xin Đức Giám Mục cho Ngài đi học thêm một vài năm cho vững, cho cứng.”

Thánh Lễ đã chấm dứt trong sự ngột ngạt vì những lời xách mé của Linh Mục trẻ Nguyễn Minh Hiền. Tuy nhiên không có một điều gì đáng tiếc xảy ra.

Bên ngoài nhà thờ, chị Lê Thị Kim Xuyên, 34 tuổi gắn bảng “No Father Dương” trên cửa nhà thờ và trả lời cho phóng viên của tờ Mercury News: “Chúng tôi không thích Cha Dương. Chúng tôi không cần ông vì ông đến với Cộng Đồng này không phải để xây dựng mà để đả phá, không phải để yêu thương, mà là để trả thù, không phải để chặn dất đàn chiên mà là để làm tan nát”.

Anh Nguyễn Văn Thuận, 34 tuổi, kỹ sư nói rằng: “Thánh Lễ là nơi mà người Công Giáo sẽ gặp Thiên Chúa qua bàn thánh bởi bàn tay của Linh Mục vậy mà Linh Mục đã lợi dụng bàn thánh để chia phe, xẻ cánh, gây hiềm khích lẫn nhau thì thật là một điều đáng buồn. Nhưng tôi tha thứ cho Cha Hiền bởi vì tuổi tác và kinh nghiệm đời Cha Hiền chỉ là đưa em bé nhất của tôi.”

Cô Trần Mỹ Hạnh, 18 tuổi, nói với phóng viên Dennis Rockstroh: “Trong suốt thánh lễ tôi vẫn thầm ghét Đức Cha. Đối với tôi, thánh lễ này chẳng có ơn ích gì. Tôi chẳng theo phe nào hay

người của bên nào cả, nhưng càng tìm hiểu vấn đề tôi càng cảm thấy là Đức Cha đã xô đẩy chúng tôi vào chân tường. Chúng tôi muốn gặp thẳng Đức Cha. Tôi chẳng hiểu Đức Cha này là ai mà lại không muốn gặp gỡ con chiên của mình”.

Bà Vũ Duy Thịnh, cán sự điện tử, 38 tuổi, trình bày với Hệ Thống Truyền Hình NBC: “Chúng tôi là con cái Đức Cha, vậy mà Đức Cha lại vác đơn ra tòa kiện con cái. Lịch sử Giáo Hội thế giới có bao giờ có chuyện kỳ quặc thế này đâu. Đức Cha đi kiện giáo dân. Bởi vậy chiều hôm nay đi lễ, cả gia đình chúng tôi cầu nguyện đặc biệt cho Đức Giám Mục DuMaine để Chúa Thánh Thần soi sáng Ngài để Ngài khỏi làm những chuyện kỳ quặc cho người đời cười chê.”

Ông Vũ Huỳnh Trường, 39 tuổi, sinh viên kỹ sư điện tử đã trả lời Hệ Thống Truyền Hình ABC: “Chúng tôi, những người Công Giáo trung thành nhất của Giáo Hội nhưng chưa lúc nào chúng tôi thông cảm và buồn cho Giáo Hội như lúc này khi Giáo Hội có 1 Đức Giám Mục như Đức Giám Mục DuMaine thay vì thương xót con chiên thì lại vu cáo và kiện thưa con chiên. Và đau đớn hơn nữa khi Giáo Hội lại có 1 Linh Mục như Linh Mục Lưu Đình Dương chỉ lo phổ biến thư nặc danh thay vì phổ biến lời Chúa.”

Ông Phạm Minh Quý, 52 tuổi, nói rằng ông vui mừng khi thánh lễ tiếng Việt được mở trở lại nhưng ông vẫn muốn Đức Cha DuMaine thiết lập 1 giáo xứ thể nhân cho người Việt Nam dựa trên phong hóa hơn là địa dư.

Cô Vũ Thị Bích Thủy, 22 tuổi, sinh viên kỹ sư điện toán: “Linh Mục Nguyễn Minh Hiền quả thật còn trẻ người non dạ nên đã lợi dụng bàn thánh để gây xúc động và hiềm khích”.

Anh Nguyễn Tuấn, 29 tuổi phát biểu về Linh Mục Nguyễn Văn Hiền: “Sự phản ứng của giáo dân Việt Nam về bài giảng của Cha thần túy ôn tồn và âm thầm nhưng đó cũng là một bài học vỡ lòng cho Linh Mục Nguyễn Minh Hiền, con đỡ đầu của Linh Mục Lưu Đình Dương”.

Hệ thống truyền hình ABC đã đưa ra lời kết luận cho Thánh Lễ bằng tiếng Việt như sau:

“Thánh Lễ bằng tiếng Việt đã diễn ra thật ôn hòa tốt đẹp sau hơn 11 tuần bị cấm chỉ nhưng dưới lớp sóng ôn hòa tốt đẹp đó đợt sóng ngầm vẫn tiếp diễn bởi lẽ những nguyên nhân, những mâu thuẫn của cuộc khủng hoảng vẫn chưa được giải quyết.”

ĐẶC PHÁP VIÊN THẠCH VŨ

THƯ CỦA GIÁO SU TRẦN CÔNG THIÊN, CHỦ TỊCH CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM GỬI TÂN GIÁM MỤC GIÁO PHẬN ORANGE

Ngày 11 tháng 3, 1987

Kính gửi Đức Giám Mục Norman F. McFarland
Giám Mục Giáo Phận Orange
2811 E. Villa Real Dr.
Orange, CA 92667

Kính thưa Đức Cha,

Trước hết, con hân hạnh đại diện Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam San Jose kính gửi đến Đức Cha lời chào mừng nồng nhiệt nhất của chúng con nhân dịp Đức Cha vừa nhậm chức Giám Mục Giáo Phận Orange, một giáo phận có nhiều giáo dân Việt Nam nhất tại Hoa Kỳ.

Như Đức Cha đã biết cuộc tranh đấu xin Giáo Xứ Thể Nhân của giáo dân Việt Nam tại San Jose đã kéo dài trên 8 tháng mà vấn đề vẫn chưa được giải quyết. Con đã vâng theo lời khuyên của Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi, Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ, cố gắng cộng tác với Đức Giám Mục Pierre DuMaine để mang lại sự hòa giải và bình an trong Cộng Đồng. Trong thời gian qua, con đã nhiều lần xin được diện kiến trực tiếp với Ngài nhưng đến nay con chưa được cơ hội đó. Trong khi công luận tại địa phương cũng như nhiều nơi khác đang ủng hộ Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam San Jose và mọi người hy vọng về một cuộc hòa giải giữa Tòa Giám Mục và giáo dân, nhất là sau Lễ Giáng Sinh và nhân dịp Tết Nguyên Đán, thì bản tin Hiệp Thông của Trung Tâm Công Giáo Việt Nam tại giáo phận Orange đã liên tục từ ngày 25 tháng 1, 87, kết án Cộng Đồng chúng con một cách nặng nề bằng những luận điệu xuyên tạc và bất công. Do đó, con phải viết thư này để kính trình Đức Cha rõ sự thật và phản ứng của Giáo dân đối với Linh Mục Đỗ Thanh Hà, chủ nhiệm của bản tin này.

Sau đây là một vài thí dụ về những điều xuyên tạc trên tờ Hiệp Thông.

1. Hiệp Thông ra ngày 25 tháng 1, 87, trong bài "Tiếng Nói của Lương Tâm", nhận định rằng "người Mỹ đang công khai phản ứng chống lại giáo dân tranh đấu ở San Jose". Sự thật là Linh Mục Đỗ Thanh Hà không thể có đủ tin tức đăng tải trên báo chí hay loan truyền trên hệ thống

truyền hình để có thể kết luận như vậy. Trái lại, Nhật báo San Jose Mercury News đã viết rất nhiều bài về cuộc tranh đấu và các ký giả này đã chia sẻ nỗi thống khổ của cộng đồng chúng con. Qua các hàng tit lớn như: "Đức Giám Mục chống lại đàn chiên của Ngài", "Đức Giám Mục nên đối thoại để khai thông, chớ đừng tuyệt thông" hoặc "Người Mỹ Tây Cơ và Bồ Đào Nha cũng đã trải qua những cuộc tranh đấu tương tự", chúng con thấy rằng công luận Mỹ rất hiểu vấn đề và hy vọng Đức Giám Mục sẽ thỏa mãn nguyện vọng của giáo dân. Trong đêm Giáng Sinh vừa qua, các đài truyền hình ABC, NBC, CBS đều ca ngợi tinh thần hòa giải của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam và các phóng viên đã thắc mắc không hiểu tại sao Đức Giám Mục DuMaine lại từ chối không tham dự buổi cầu nguyện hòa giải tốt đẹp như vậy.

2. Bản tin Hiệp Thông còn viết thêm rằng: "Tòa Thánh đã lên tiếng đồng ý chính sách và việc làm của Đức Giám Mục DuMaine". Mục đích câu này muốn kết án giáo dân tranh đấu là phản giáo hội. Sự thật là Hiệp Thông đã cố tình hiểu sai và giải thích lệch lạc ý tưởng của Sứ Thần Tòa Thánh. Con xin đính kèm theo đây thư của Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi để Đức Cha thấy rõ dụng ý xấu của tờ Hiệp Thông.

3. Tờ Hiệp Thông ra ngày 8 tháng 2, 87, nhận định về cuộc tranh đấu như sau: "Chúng ta có thể xác quyết rằng hầu hết đám quần chúng bị lợi dụng này đều vô tội vì họ bị bùng tai bị mất để dẫn thân tranh đấu mà không nhận biết rằng mục tiêu thỉnh nguyện ban đầu đã biến dạng". Sự thật là giáo dân biết rất rõ lý do và mục tiêu của cuộc tranh đấu. Ngoài các cuộc thảo luận hằng đêm, ý tưởng liên quan đến cuộc tranh đấu được viết lên trên 34 số báo Chính Nghĩa, tuần báo của cộng đồng. Các cuộc họp được tổ chức cho tất cả giáo dân, không phân biệt lập trường, và mọi người được khuyến khích trình bày cảm nghĩ và ý kiến trung thực của mình. Như vậy, nhận xét trên đây hoàn toàn có tính cách xuyên tạc và người viết đã

khinh rẽ giáo dân.

4. Hiệp thông ra ngày 22 tháng 2, 87, trong bài "Chiêu Bài Chính Nghĩa", đã viết: "Chưa hết, tất cả những cơ quan truyền thông có uy tín của tập thể tín hữu công giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ như nguyệt san Trái Tim Đức Mẹ, nguyệt san Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, và đặc biệt là tờ Dân Chúa đã bị lãng mạ, đập đánh toi bời chỉ vì dám loan tin, bình luận một cách trung thực, đúng tinh thần Kitô, tạo bất lợi cho những hành vi phân đạo của nhóm tranh đấu.". Sự thật là tuần báo Chính Nghĩa có đăng lại một bài của một tờ báo địa phương, không công giáo để góp ý với báo Dân Chúa vì Dân Chúa đã đề cập đến cuộc tranh đấu một cách chủ quan và sai lệch. Còn 2 tờ báo kia chúng con chưa hề viết bài nào tranh luận với họ về vụ này thì làm sao có thể kết luận là tờ Chính Nghĩa đã lãng mạ họ được.

Kính thưa Đức Cha,

Một số giáo dân Việt Nam tại giáo phận Orange rất bất mãn về những hành động có tính cách gây chia rẽ giữa hai cộng đồng. Trung tâm Công Giáo Việt Nam đã dùng tờ Hiệp Thông để gieo rắc những lời kết án sai lầm với ý định mang cả cộng

đồng vào một cuộc phiêu lưu chống lại những người anh em tại San Jose đang hy sinh tranh đấu cho quyền lợi của toàn thể người Công Giáo Việt Nam không riêng tại địa phận này mà trên toàn thế giới. Việc làm của Lm Đỗ Thanh Hà chẳng những sẽ gây chia rẽ trong chính Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam thuộc giáo phận Orange của Đức Cha mà còn gây thù nghịch giữa các giáo dân của Đức Cha với các Giáo dân Việt Nam tại San Jose. Con chắc chắn Đức Cha và cả Đức Giám Mục DuMaine cũng không bao giờ muốn điều này xảy ra. Kính xin Đức Cha lưu ý sự kiện tế nhị và nguy hiểm này. Chúng con hy vọng Đức Cha sẽ tìm phương cách giúp đỡ cộng đồng chúng con theo sự khôn ngoan và kinh nghiệm của Đức Cha.

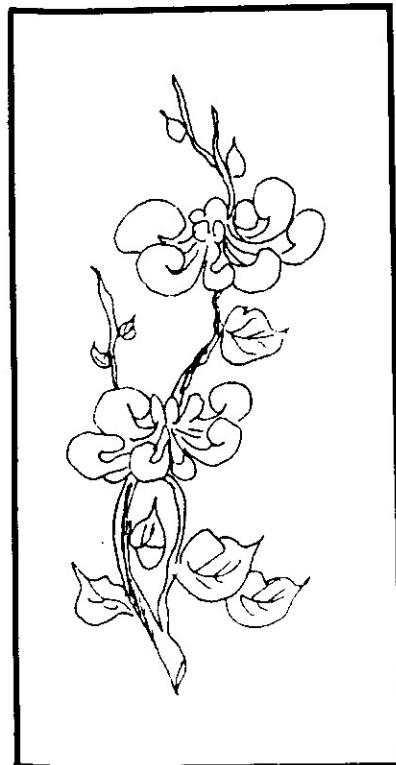
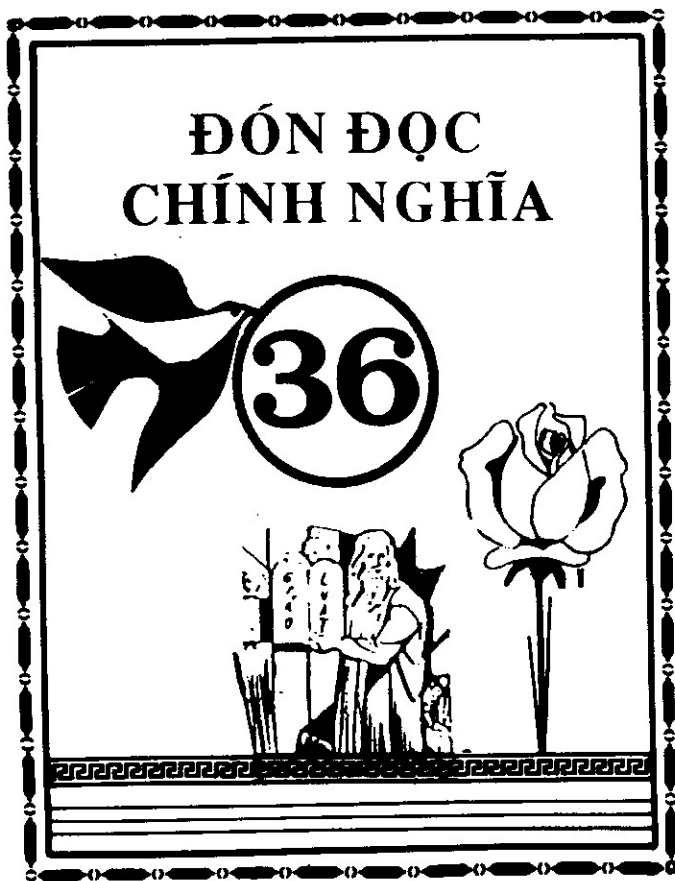
Trân trọng kính chào Đức Cha trong tình yêu Chúa Kitô.

Giuse Trần Công Thiện.

Chủ Tịch

Bản Sao Kính Gửi:

Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi.

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỰ

(tiếp theo)

Phải thành thực nhận định rằng theo dõi các văn kiện của Tòa Giám Mục về Giáo Xứ Thể Nhân từ 31/5/84, tới 25/6/85 qua 15/10/85 đến 5/12/86 ta thấy Tòa Giám Mục đã nhượng bộ nhiều. Có người lầm tưởng Bản Minh Xác 5/12/86 là Tòa Giám Mục đã lập Bản Giáo Xứ cho Cộng đoàn này. Thực ra chưa. Đấy chỉ là cho hưởng qui chế bán giáo xứ mà thôi. Thí dụ kiểu nói cho người tị nạn hưởng qui chế dân bốn xứ về vấn đề trợ cấp xã hội là người tị nạn được cấp phát những sự trợ cấp xã hội theo cùng một đường lối như dân bản xứ, chứ địa vị pháp lý của người công dân bản xứ khác với pháp lý của người tị nạn. Địa vị pháp lý của tập thể Công Giáo Việt Nam tại San Jose chưa được xếp đặt vào thể thống rõ rệt, cốt nghĩa lối nào cũng được, và để như vậy cũng là một trách nhiệm của Tòa Giám Mục vì cố tình để có sự lầm lẫn này hầu dễ bề giải thích về sau.

Người lạc quan có thể tin rằng đây là ĐGM gián tiếp công nhận quyền có Giáo Xứ Thể Nhân của người Việt Nam trong câu nói: “Cha vẫn và đã luôn luôn tán thành việc có thể đặt Họ Đạo thành Giáo Xứ Thể Nhân” nhưng người bi quan vẫn hoài nghi về những ám ảnh quá khứ mà ngay trong Bản Minh Xác còn nhắc: “Thẩm định về những nhu cầu mục vụ của mọi giáo dân Việt Nam trong giáo phận” (5-12-86). Nguyên cái mục thẩm định này trước đây Tòa Giám Mục đã mất 18 tháng, thì nay giáo dân đông gấp 10 lần sự thẩm định này, có người mỉa mai nói, phải mất 180 tháng chưa chừng (tức mất 15 năm!)

Bởi vậy cuộc tranh đấu đòi hỏi ĐGM không thể tiếp tục tình trạng mập mờ như xưa kia. Hãy bỏ chữ Họ Đạo mà thay bằng Bản Giáo Xứ hay Giáo Xứ. Đây là điểm Bản Minh Xác đang tạo ngộ nhận mà Tòa Giám Mục cần thanh thỏa bằng danh xưng theo luật chứ không bằng những lối giải thích khác luật hay xa luật. Tòa Giám Mục dành cho mình quyền giải thích luật, nhưng lối giải thích không phù hợp với các luật gia danh tiếng thì Cộng Đồng San Jose sao thoát được hoang mang.

5. TRANH ĐẤU XÁC NHẬN QUYỀN BÌNH

Đây là điểm quan trọng mà một số báo Việt Ngữ đã không phân biệt được. Tờ Dân Tộc gọi là “Hỗn loạn”, tờ Công Giáo Thời Luận gọi là “Nổi loạn”. Dù là “Hỗn loạn” hay “Nổi loạn” chẳng nữa thì cũng hàm ý tưởng đây là một nhóm người “làm loạn”. “Làm loạn” nghĩa là gì? Làm loạn là đảo lộn một trật tự, hất một ngôi vua. Làm loạn là không chấp nhận quyền bính, muốn xóa bỏ quyền bính để thiết lập một vương quyền mới, trật tự mới. Làm loạn là tiếng dùm của ngày xưa. Ngày nay được thay thế bằng cách mạng. Cách mạng có nghĩa tốt đẹp. Làm loạn hàm ý nghĩ xấu. Trong chữ làm loạn có ý muốn chỉ nhóm người chủ trương là xung động, tham vọng, có tướng mạo hung ác và có những hành động tàn bạo.

Tranh đấu không phải là nổi loạn và cũng không phải hỗn loạn, càng không đúng là phản loạn. Tranh đấu - trong nghĩa tranh đấu nội bộ được xác định ở đây - là xác nhận quyền bính. Nhìn nhận quyền bính không đồng nghĩa với chấp nhận những hành động sai của người nắm giữ quyền bính. Người lãnh đạo có thể làm sai, quyết định nông nổi, cả nghe, một chiều, thiên vị thiệt hại đến bao nhiêu người khác. Dĩ nhiên sẽ có người nghị luận rằng gặp trường hợp này, ta phải bá cáo, thưa trình chứ không được phép tranh đấu theo kiểu thế tục. Tôi sẽ bàn về những suy nghĩ này trong đề mục những phương thức đấu tranh của Công Giáo. Nơi đây chúng ta chỉ muốn cùng nhau thảo luận trên chủ điểm này là tranh đấu không phủ nhận quyền bính mà **tranh đấu chính danh quả thực là xác nhận quyền bính, tức là công nhận quyền bính.**

Một khi đã công nhận quyền bính thì không thể lẫn lộn với phản loạn, khuynh đảo quyền bính.

Khi báo Dân Chúa dùng hai chữ “chống đối quyền bính”, để làm cho độc giả hiểu lầm. Bởi vì kiểu chống đối quyền bính là một kiểu nói khá hàm hồ có thể hiểu theo hai cách. Cách thứ nhất hiểu rằng chống đối quyền bính là không công nhận

quyền bính của Đức Giám Mục, tức không công nhận thẩm quyền của Đấng Đại Diện Chúa trong Địa phận bản sở của mình. Hiểu như vậy, Cộng Đồng San Jose đã sai và mặc nhiên tách mình ra khỏi Hội Thánh vì bất cứ ai không công nhận quyền lãnh đạo của Hội Thánh thì làm sao còn được nhìn nhận là một phần tử của Hội Thánh nữa. Và như vậy treo vào ngực Cộng Đồng San Jose một bản án ly khai (schismatic).

Nhưng cách thứ hai hiểu rằng chống đối quyền bính tức **chống đối hành động sai** của quyền bính đó thì vấn đề lại khác. Chúa Giêsu phán rằng: “Khi những người Biệt Phái Luật Sĩ ngồi trên tòa Mose mà phán dạy chúng con điều gì thì chúng con hãy nghe họ nhưng đừng theo những gì họ làm” (Mt 23, 1).

Câu nói của Chúa Giêsu đã phân biệt **quyền bính** và **sự thực thi quyền bính**. Quyền bính phải được công nhận vì “mọi quyền bính phát xuất từ Thiên Chúa” (Rm 13, 1) nhưng không thể chấp nhận sự thực thi sai lầm của quyền bính đó. Tôi sẽ còn phân tích tỉ mỉ trong những tiểu mục sau về những thực thi sai lầm của quyền bính trong Hội Thánh đã xảy ra như thế nào, nhưng ở đây tôi chỉ muốn độc giả thấu triệt vấn đề là Cộng đồng San Jose có chống đối theo nghĩa thứ hai tức là chống đối sự thực thi sai lầm của Đức Giám Mục DuMaine là Đấng nắm giữ quyền bính Hội Thánh tại địa phương.

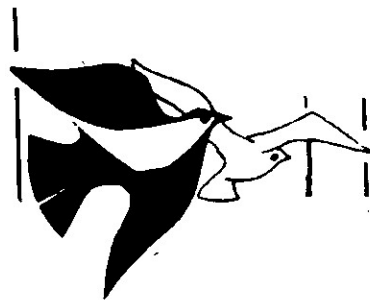
Sự thực thi đã sai lầm như thế nào xin mời quý vị đọc lại loạt bài tôi đã phân tích về sự “lỗi lệch của Đức Giám Mục DuMaine” trong các số Chính Nghĩa trước đây. Biết thế rồi, quý vị sẽ nắm vững hơn vấn đề và nền tảng cuộc tranh đấu của Cộng đồng San Jose. Họ chống đối là chống đối những thực thi sai lầm của quyền bính mà không phủ nhận quyền bính.

Thái độ công nhận quyền bính ấy được biểu lộ một cách hùng hồn nhất trong việc ĐGM DuMaine dứt điểm hai ông Trần Công Thiện và Trần An Bài bằng vạ tuyệt thông thì các ông này và Cộng Đồng San Jose đã không nổi nóng phản ứng bừa bãi mà là kháng cáo lên Tòa Thánh về sự trừng phạt thiếu căn bản quá vụ vợ (accusation is so vague and groundless) và thông báo cho ĐGM DuMaine về sự kháng cáo này để ĐGM biết rằng bản án của Ngài tuyên phạt đã bị đình chỉ cho đến khi có bản án mới chiếu theo giáo luật khoản 1375, nguyên văn như sau: “Việc kháng cáo hay cầu cứu có hiệu quả đình chỉ một bản án pháp định hay một nghị quyết đã ấn định hoặc công bố cho bất cứ hình phạt nào”. (An appeal or recourse from juridical

sentences or from decrees which impose or declare any penalty whatever has suspensive effect).

Trước một hành động “cả vú lấp miệng em” của giới chức Địa phận San Jose mà Cộng đồng Công Giáo San Jose vẫn phải theo đúng đường lối giáo luật để được bảo vệ thì đủ biết trong lúc hoạn nạn nhất, xáo động nhất mà họ vẫn duy trì lập trường cố hữu của cuộc đấu tranh là công nhận quyền bính chứ không phủ nhận quyền bính.

Đặc tính này đã được chứng minh trong suốt những tháng ngày mà cuộc biến động xuất hiện. Tôi có thể đan cử thêm để bạn đọc vững tin vào hành động của họ.

Chẳng hạn trước việc bổ nhiệm Cha Dương 4-6-86 về Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo thì Ban Chấp Hành cho đến Các Đoàn Thể Liên Minh, Bà Mẹ Công Giáo, Thiếu Nhi Thánh Thể, Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý Hòa Bình đều luân phiên thưa trình Bề Trên địa phận về sự **quyết định sai lầm** này. Bởi một lý lẽ đơn sơ là Linh Mục Dương đã sống với họ và đã chống đối họ về nguyên ước hành động thành lập giáo xứ thể nhân, nên Linh Mục Dương không còn một niềm tin và sự thông cảm cùng hợp tác của họ nữa.

Những hành động như thế có phải là **công nhận** quyền bính hay **phủ nhận** quyền bính?

Hãy nói tới Hội Đồng Tư Vấn họp với Cha Tổng Quản Địa Phận ngày 11-7-86 để bàn về việc đón tiếp Cha Dương về Họ Đạo, thế nhưng các thành viên của Hội Đồng thay vì bàn việc đón tiếp đã đồng thanh, trừ có Sơ Ngọc, là xin Tòa Giám Mục xét lại việc bổ nhiệm Cha Dương, vì quyết định này không phù hợp với lòng người và sai với nguyên tắc mục vụ. Phiên họp kéo dài 3 tiếng đồng hồ và dù cha Tổng Quản Địa Phận Sullivan nhiều lần nhắc Hội Đồng bàn về chủ đích của phiên họp nhưng kết quả là Hội Đồng một mực phủ nhận lệnh bổ nhiệm Cha Dương. Hành động của Hội Đồng Tư Vấn mà Đức Giám Mục DuMaine gọi là Hội Đồng Mục Vụ đại diện cho giáo dân đã lên tiếng như vậy đó, thì Đức Giám Mục trả lời ra sao? Hành động của Hội Đồng Tư Vấn là **công nhận** quyền bính hay **phủ nhận** quyền bính?

Khi toàn thể Cộng Đồng đón tiếp Cha Nguyễn Đức Thiệp về thăm viếng và tìm hiểu sự thật của vụ biến động mà lúc bấy giờ ai nấy đều coi Cha Thiệp là “Sứ Giả” của Tòa Thánh về điều tra và đem một giải pháp đến cho Cộng Đồng. Họ đón tiếp Cha Thiệp với tất cả sự trọng kính và cởi mở. Sẵn sàng trả lời bất cứ câu hỏi nào của vị được gọi là “Sứ Thần” Tòa Thánh. Sự đón tiếp như vậy, thái độ tôn quý vị “Đại Diện Tòa Thánh” như vậy phải được gọi là gì? **Công nhận** quyền bính hay **phủ nhận** quyền bính?

Rồi vì tính toán gì không biết, Tòa Giám Mục cấm, ngưng các thánh lễ Việt Nam, quyết định làm cho người Công Giáo Việt Nam ở khắp năm châu phải ngậm ngùi đau đớn, thì đoàn Công Giáo Việt Nam ở San Jose đã phải nhả nhục đến tham dự các Thánh Lễ Mỹ ở các nhà thờ địa phương. Và các ông Thiện, ông Bài đã đến nhận Minh Thánh từ tay của một vị chủ chăn đã “bóp cổ mình”. Những hành động này là ‘**công nhận** quyền bính hay **phủ nhận** quyền bính?

Đến đây, hẳn bạn đọc đồng ý với chúng tôi về đường hướng của cuộc tranh đấu không phải phủ nhận quyền bính nhưng mà thực sự công nhận quyền bính. Điều phải được phân biệt là sự khác nhau giữa **quyền bính** và người thi hành quyền bính, giữa người thi hành quyền bính và **tác động** được quyền bính thực thi. Bởi vậy khi nói đến quyền bính là phải nói tới **nội dung** của quyền bính và giới hạn của quyền bính.

Quyền bính mà chúng ta đang bàn đến là quyền bính của Hội Thánh. Hội Thánh lấy quyền ở đâu? Câu hỏi này làm ta liên tưởng đến một đoạn tranh luận giữa Chúa Giêsu và nhóm luật gia Do Thái. Đây là nguyên văn:

“Một ngày kia, người đang giảng dạy cho dân trong Đền Thờ và loan báo Tin Mừng, thì các thượng tế, ký lục và hàng niên trưởng tiến lại mà nói cùng người rằng: “Ông nói cho chúng tôi hay: quyền đâu mà ông làm những điều ấy? hay là: ai là người ban quyền đó cho ông?” Đáp lại, Người nói cùng họ: “Cả tôi nữa, tôi xin hỏi các ông một điều. Các ông hãy nói cho tôi hay: Thánh tầy của Gioan là tự trời hay tự người ta? Nhưng họ bàn tính cùng nhau rằng: “Nếu ta nói: tự trời, thì ông ấy sẽ nói ‘Tại sao chúng ta không tin ông ấy?’ Còn nếu ta nói ‘Tự người ta’, thì toàn dân sẽ ném đá chúng ta. vì họ tin chắc rằng Gioan là một tiên tri”. Nên họ đáp lại rằng: “Không biết bởi đâu”. Và Đức Giêsu đã nói với họ: “Cả tôi nữa, tôi cũng không nói cho các ông hay: quyền đâu mà tôi làm các điều ấy” (Mt 21, 23-27).

Chúa không muốn nói cho những người luật sĩ, biệt phái biết quyền bính bởi đâu thì trước khi về trời, Chúa đã tuyên bố với các Tông đồ về điều ấy.

“Mọi quyền bính trên trời, dưới đất đã được ban cho Ta, vậy các con hãy đi giảng cho muôn dân...” (Mt. 28, 18). Quyền bính đến cho Đức Kitô đều do từ **Thiên Chúa, Cha của Người**. Quyền uy là ru phẩm của Thiên Chúa toàn năng. Quyền năng vô biên ấy đã tác tạo vạn vật vũ trụ và biểu lộ trong sự bảo vệ dân tộc được tuyển chọn của Người qua mọi cơn nguy biến. Quyền bính của Chúa còn là một điểm chỉ và dấu chứng cứu độ giải phóng dân người. Thánh Vịnh 44 ca tụng:

“ Không phải nhờ gươm mà họ làm chủ được đất đai.

Không phải cánh tay họ đã cho họ thắng thế.

Nhưng tay hữu Người, cánh tay người.

Và ánh tôn nhan Người, vì Người thương họ

Chính Người, lay Vua và là Thiên Chúa của tôi,

Đấng đã dành thắng lợi cho Giacob.

Nhờ người chúng tôi quật nhào đối phương,

Nhân danh Người chúng tôi chà đạp phương gậy hãn.

Nơi cung nỏ tôi, tôi không tin cậy.

Và gươm của tôi không cho tôi đắc thắng.

Chính Người đã cứu chúng tôi thoát khỏi đối phương.

Và làm cho kẻ thù chúng tôi xấu hổ!

Chúng tôi xin ngợi khen Thiên Chúa suốt ngày.

Và tán tụng Danh người luôn mãi”

(Ps 44, 4-9)

Qua Thánh Vịnh này chúng ta thấy quyền năng vô biên của Chúa, quyền năng đem đến quyền uy kinh hãi cho muôn người kể cả những người được Chúa thương riêng và quyền năng làm thành quyền bính thống trị mọi loài và thông chuyển cho Đức Kitô và Đức Kitô thông chuyển cho các Tông Đồ tức Hội Thánh Ngài.

Người ta thường gọi quyền của Hội Thánh là quyền tháo mở (power of the keys) như chúa Giêsu đã trao quyền ấy cho Thánh Phêrô và các vị kế nghiệp:

“Và Ta, Ta bảo người, người là Đá và trên Đá này, Ta sẽ xây Hội Thánh của ta và quyền lực Hỏa Ngục sẽ không thắng nổi. Ta sẽ trao cho người chìa khóa nước trời, và điều gì dưới đất người cầm buộc thì cũng sẽ bị cầm buộc trên trời, và điều gì dưới đất người tháo cởi, thì cũng sẽ được tháo cởi trên trời” (Mt 16, 18-20).

Câu hỏi đã được mọi thần học gia đặt ra là quyền hạn của quyền bính Thánh Phêrô có vô biên không? Vậy giới hạn của quyền bính ấy như thế nào? Trong cuốn Ecclesiology of Vatican II, của Cha Bonaventura Kloppenburg đã bàn rất cận kề quyền hành của Đức Giáo Hoàng. Theo Cha, quyền của các vị Giáo Hoàng bị giới hạn bởi 7 nguyên tắc:

1. Nguyên tắc của thường quyền tính
2. Nguyên tắc của công quyền tính
3. Nguyên tắc của trợ hữu tính
4. Nguyên tắc của xây dựng tính
5. Nguyên tắc của chung cục tính
6. Nguyên tắc của công giáo tính
7. Nguyên tắc của nhiên luật tính

(Còn nữa).

Tin Đồn Thực

● Giáo dân đồn rằng nhân dịp Tết Nguyên Đán Đức Giám Mục DuMaine quyết định dâng Thánh Lễ cho các chủng sinh trong đó có 20% là người Việt nam. Nghe nói đạo này thanh niên ít chịu đi tu lắm, nếu có chừng 40 thầy như vậy mình được 4 người, đại diện cho 4 ngàn giáo dân đang khao khát Thánh Lễ Việt Nam.

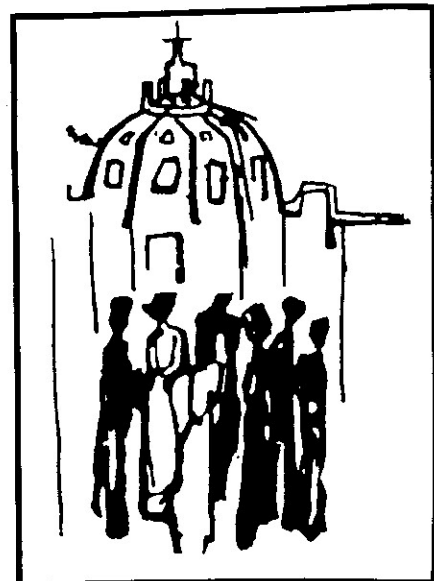
● Giáo dân đồn rằng trong Thánh Lễ đầu năm này Cha Dương muốn kiểm điểm với Đức Cha nên cố

mời một tay tổ về thuyết giảng một bài cỡ như tờ trình vắn tắt của Cha Thiệp để áp lực giáo dân tranh đấu. Người được mời đầu tiên là Linh Mục Chủ Tịch Vũ Đình Trác nhưng không biết ngại ngùng như thế nào đó Cha Trác không dám nhận. Cha Dương mới xoay qua Cựu Chủ Tịch Liên Đoàn Mai Thanh Lương. Cha Lương nhận liền, làm cả Tòa Giám Mục mừng húm vì phen này thế nào phe tranh đấu cũng bị một đòn chí tử.

● Giáo dân đồn rằng Cha Lương đã giảng một bài thật là lạc đề, chỉ nói chuyện Tết và không chịu đá kích giáo dân, làm Cha Dương buồn hiu vì lỡ giới thiệu bài hát với Bê Trê-n mà ca sĩ không chịu cất giọng. Mời được ca sĩ thượng thặng về muốn song ca với chàng một bản tại nhà thờ Maria Goretti, chàng lại từ chối. Thế mới quê.

● Giáo dân đồn rằng sau khi trở về Ngọc Lan, Cha Lương gửi thư sang San Jose cảm ơn Tòa Giám Mục và Cha Chánh Xứ lưu vong đã ân cần tiếp đón nhưng vì phần rối linh hồn của giáo dân, Ngài nghĩ rằng Cha Dương đừng nên về Họ Đạo! Đó là lời khuyên chân thành của Chánh xứ một giáo xứ Việt Nam lớn nhất ở Hoa Kỳ vì có đến trên 10 ngàn giáo dân. Thế nhưng Cha Dương lờ đi và chỉ tin quân sư Kỷ, một người chưa có kinh nghiệm làm việc với giáo dân, đầu óc chứa đầy những lý thuyết thời Trung Cổ, bị giáo dân VN tại Hawaii xua đuổi, nhờ Cha Tịnh mang về và tìm cho công việc nhàn hạ như ngày nay.

● Giáo dân đồn rằng Đức Giám Mục muốn tìm hiểu nhu cầu giáo dân mà lại không tin Cha Tịnh, người đã sát cánh với giáo dân từ ngày cộng đồng được thành lập. Ngài cũng không tin luôn hai Cha Phó, mặc dầu các Cha đã sinh hoạt với Họ Đạo đã lâu. Không nghe người biết chuyện lại theo lời nịnh bợ nên bị sa lầy là lẽ dĩ nhiên. Chọn người mù để dẫn đường cho mình thì thế nào cũng sẽ sa xuống hố.

THƯ CỦA TIẾN SĨ TRẦN AN BÀI GỬI CÁC LINH MỤC, TU SĨ VÀ CỘNG ĐỒNG

San Jose, ngày 14 tháng 3, 87

Kính gửi: Quý Linh Mục, Tu sĩ nam nữ, quý ông bà và anh chị em hiện đang ủng hộ cuộc tranh đấu của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam

Kính thưa quý vị,

Trong suốt hơn 8 tháng vừa qua, tôi đã được vinh hạnh cùng sát cánh với Quý vị để tranh đấu cho việc thành lập một Giáo xứ thể nhân và bất hợp tác với những ai chống đối cuộc vận động này.

Đọc lại lịch sử những cuộc đấu tranh tương tự của các sắc dân thiểu số khác trên đất Hoa Kỳ, chúng ta thấy chưa có cuộc tranh đấu nào mạnh mẽ, đoàn kết, chu đáo và bền bỉ như của chúng ta. Nhiều sử gia chuyên về các cuộc tranh đấu tôn giáo đang theo sát biến cố này. Nhiều giáo sư đại học cũng như sinh viên đã liên lạc để xin chúng ta các tài liệu cho các cuộc hội thảo, nghiên cứu của họ. Và đặc biệt hơn nữa là các linh mục cũng như các cộng đoàn giáo dân Việt Nam khắp nơi đã bắt đầu chính thức ủng hộ cuộc tranh đấu của chúng ta. Số người tìm đọc cũng như gửi tiền ủng hộ tuần báo Chính Nghĩa mỗi ngày một đông và đó là câu trả lời hùng hồn nhất cho thắc mắc của ĐGM Pierre DuMaine trong cuộc họp báo ngày 5-3-87 khi Ngài tự hỏi: **“Tôi thành thực không hiểu nổi tại sao những người tự nhận là phát biểu những tâm tình của nhóm đại chúng bình dân lại cần phải có một cuộc tuyên truyền vi đại và tốn kém cho chính đám dân chúng đó”**.

Chỉ qua một đoạn văn ngắn này chúng ta thấy ngay được tâm tình của Đức Cha DuMaine. Trước hết, Ngài **khinh miệt** các độc giả tuần báo Chính Nghĩa là **“đại chúng bình dân”** nên không cần phải có một tờ báo như Chính Nghĩa. Thực ra, với hình thức và nội dung của Chính Nghĩa, cộng đồng chúng ta vẫn chưa thực sự thỏa mãn. Chính Nghĩa còn phải đẹp hơn nữa về hình thức, phong phú hơn nữa về nội dung để xứng đáng với lòng mong đợi của quảng đại giáo dân hiểu biết. Vậy mà Đức Cha đã cho rằng với mấy ngàn số Chính Nghĩa mỗi tuần đã là **“một cuộc tuyên truyền vi đại và tốn kém cho chính đám dân chúng đó”**.

Sau hơn 8 tháng trôi với nhiều cuộc vận động quyết liệt, nhưng Đức Cha vẫn có một cái nhìn thật là **khinh miệt** đối với giáo dân ty nạn VN. Tôi đã cố

gắng làm một nhịp cầu thông cảm giữa giáo dân và Địa phận, nhưng Đức Cha vẫn lánh mặt làm ngơ để rồi buộc tội tôi là bức tường cản trở Ngài và giáo dân.

Do đó, tôi đã quyết định không thể tiếp tục vai trò này để cho Đức Cha tiếp tục bạc đãi và khinh miệt tôi nữa. Thực ra, đối với quyền uy của một Giám Mục, ĐC DuMaine có đủ phương tiện để tiếng nói của Ngài đến thẳng với giáo dân. Nếu Ngài đã không làm cho dân hiểu thì phải chăng vì tiếng gọi đàn chiên của Ngài đã lạc giọng, con chiên nhận không ra tiếng chủ chiên hoặc là vì con chiên đã nhận được tiếng Ngài nhưng họ không chịu nghe vì đó không phải là tiếng của mục tử hiền lành. Có những vị tu sĩ lại thắc mắc rằng **“sao giáo dân không đi theo Đức Cha mà lại đi theo ông Thiện, ông Bài?”** Câu nói này đã đưa ra một sự thật rất buồn là Đức Cha đã không được giáo dân thương mến. Nhưng người buồn hơn hết chính là hai anh em chúng tôi, vì sự thực chẳng có ai theo chúng tôi cả và chúng tôi cũng chẳng có gì để ai theo. Trái lại, chính chúng tôi là người đi theo Quý vị, vì Quý vị muốn là chúng tôi muốn.

Vậy từ nay xin Quý vị hãy trực tiếp liên lạc với Đức Cha và chắc hẳn từ trước tới nay cũng chẳng có ai cấm cản Đức Cha gặp giáo dân cả.

Tôi xin Quý vị hãy nỗ lực hoàn thành những gì Quý vị đã hoạch định trong trật tự và bất bạo động, để Đức Cha thấy rằng dù có tôi hay không, mọi chương trình, kế hoạch đều được tiến hành chu đáo, để cho công luận biết rằng những công việc tôi làm từ trước đến nay đều là do Quý vị quyết định. Từ đó suy ra rằng không ai hiểu lầm Đức Cha cả và bản án tuyệt thông của Đức Cha đối với chúng tôi là một quyết định lầm lẫn lớn nhất trong cuộc đời Đức Cha. Đức Cha vẫn khen Quý vị là những giáo dân tốt lành của Ngài. Và bây giờ tôi không còn là một **“cản trở”** như Ngài nghĩ nữa thì chắc chắn Ngài chẳng còn lý do gì để trục xuất giáo dân của Ngài ra khỏi Họ Đạo nữa.

Đức Cha kết tội chúng tôi là có âm mưu chính trị, nhưng Đức Cha sẽ nghĩ sao nếu Ngài cho thành lập giáo xứ và tất cả các Ủy Ban tranh đấu đồng ý giải tán ngay?

Đức Cha thường khinh chê cộng đồng chúng ta

nghèo, mỗi năm Địa phận phải trợ cấp tới \$22,000. Thật ra đây là một con số rất nghi ngờ, không được kiểm chứng. Nhưng nếu đây là một lý do khiến Đức Cha chưa cho giáo xứ thì số tiền chi tiêu cho tuần báo Chính Nghĩa cũng quá dư để bù đắp số tiền thâm thủng này.

Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, tôi vẫn sát cánh cùng Quý vị đi hết con đường đã hoạch định, bất chấp mọi gian nan khổ khó.

Tôi sẽ vui cùng với niềm vui của Quý vị.

Tôi sẽ buồn cùng với nỗi đau khổ của Quý vị.

Nhờ sự trung thành với Giáo Hội và niềm tin tuyệt đối vào Thiên Chúa, chắc chắn chúng ta sẽ loại trừ được các chương ngại vật để có một **GIÁO XỨ THỂ NHÂN**.

Và ngày đó sẽ không còn xa nữa. Do đó, tôi xin Quý vị hãy bắt đầu nghĩ đến những kế hoạch củng cố và xây dựng cộng đồng. Bản nội quy mới của Cộng đồng hiện đang được soạn thảo và sẽ được công bố một ngày rất gần đây. Sự đoàn kết và lớn mạnh của Cộng đồng là những yếu tố để bảo vệ và phát triển Giáo Xứ tương lai của chúng ta. Tất cả những gì chúng ta sẽ làm đều rút ra từ những bài học đắt giá trong cuộc tranh đấu này cũng như những kinh nghiệm lịch sử quý báu của các sắc dân tỵ nạn khác.

Chúng ta hãy bền chí làm việc và cậy trông ơn Chúa phù giúp. Chắc chắn chúng ta sẽ thành công.

Kính chào đoàn kết trong Chúa Kitô.

Tiến sĩ Trần An Bài

THÔNG CÁO

Ủy Ban Mục Vụ hân hạnh thông cáo:

- 1. Mùa Chay là Mùa Thánh để mọi tín hữu suy ngẫm sự thương khó Chúa Giêsu và ăn năn thống hối tội lỗi mình.**
- 2. Trong suốt mùa chay, vào mỗi tối thứ hai, thứ tư và thứ sáu trong tuần, giáo dân sẽ suy ngẫm 5 sự thương khó Chúa Giêsu và Dâng hạt.**
- 3. Riêng trong tuần Thánh, sẽ suy ngẫm 15 sự thương khó Chúa và Dâng hạt vào tối thứ hai, thứ tư và thứ sáu.**
- 4. Chương trình đặc biệt phụng vụ vào Tuần Thánh sẽ được thông báo sau.**
- 5. Trong suốt tháng 3, vào mỗi tối, đều có phần phụng vụ đặc biệt cầu nguyện kính Thánh Cả Giuse.**

Nay thông cáo,

CƠ HỘI

NGÀN VÀNG

BẠCH PHƯƠNG

Cha Cương trịnh trọng trong cái áo lễ màu tím, nghiêm trang sửa lại cặp kính đeo mắt, giơ hai tay lên và ngỏ lời chúc mừng toàn thể giáo dân:

— Tôi xin mời tất cả tín hữu tới đây để hiệp thông Thánh lễ ngày hôm nay.

Ngưng một lúc cho tiếng vỗ tay vãn dần, sau đó cha lại tiếp:

— Qua cuộc gặp gỡ vừa qua, ĐGM đã cho phép mở lại các Thánh lễ Việt Nam. Do đó tôi quyết định chọn địa điểm đầu tiên là giáo đoàn Hiệp Tâm vào mỗi chiều thứ Bảy lúc 4 giờ. Vậy kính mời quý ông bà và anh chị em tới cùng dâng lễ.

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang dội khắp nhà thờ, các cán bộ nòng cốt đưa ra làm cò mời dĩ nhiên là vỗ tay mạnh hơn ai hết. Bởi những câu chào mừng đặc ý nhất đã được cha trau chuốt, sửa đổi cho phù hợp với buổi lễ hôm ấy. Vừa ngắn gọn, vừa đầy đủ ý nghĩa. Nghĩ vậy, cha nghiêng người, tự ngắm mình trong gương và mỉm cười sung sướng. Ngay lúc ấy có tiếng gõ cửa. Cha lật đật hỏi:

— Ai đó ?!

— Con đây ạ.

Cha thở phào nhẹ nhõm:

— Cửa mở, cứ vào đi.

Thầy Liêm mở cửa bước vào. Thầy là con thiêng liêng thứ hai của cha Cương. Cha đã thụ phong Linh mục được 12 năm, có hai người con thiêng liêng. Người thứ nhất là cha Hiển, đang coi giáo đoàn Hiệp Tâm. Giáo đoàn này là hình thức “một giáo xứ trong một giáo xứ”. Trên nguyên tắc ĐGM đã bổ nhiệm cha Cương làm chánh xứ người Việt tại vùng này, đồng thời lại cho phép ngầm cha Hiển thành lập một giáo đoàn lệ thuộc vào một giáo xứ Mỹ, cốt để phân tán mỏng giáo dân Việt Nam ra. Cha Cương biết vậy, nhưng vẫn ủng hộ triệt để đường hướng đó. Ngay việc cha về làm chánh xứ cũng nằm trong chiều bài làm tan rã giáo dân Việt Nam. Vì vậy mà giáo dân không chấp nhận cha làm chánh xứ của họ. Chính tháng tại chức là 9 tháng lưu

vong đó đây, cha đã cùng với tòa Giám Mục dùng đủ mọi phương thức để đàn áp giáo dân, từ việc đem chó săn và cảnh sát vào Thánh lễ để canh chừng và dọa nạt, sang việc nhờ tòa đòi để trục xuất con chiên ra khỏi họ đạo, rồi đến việc cấm cử hành các Thánh lễ tiếng Việt... những điều ấy chưa hề xảy ra trong giáo hội Công giáo. Và không hiểu tại sao ĐGM cho mở lại các Thánh lễ. Một hướng đi mới? Một áp lực nào? Hay một chiêu bài gì? Khó ai mà biết được.

Khi nghe các Thánh lễ được mở lại, người rạo rục và bồn chồn nhất phải kể là cha Cương. Đòi thừa nào làm Linh mục Chánh xứ cả 9 tháng rồi mà vẫn phải làm lễ lén lút. Nhiều khi phải làm phó tế cho các cha phó khác, một điều mà cha Cương không thích tí nào cả. Cha cảm thấy thiếu sót sáng khi phải làm phó tế như vậy. Và đây là cơ hội ngàn năm một thừa để được tỏ bày uy quyền của vị chánh xứ với con chiên của mình. Cha vội vã mời cha bố thiêng liêng là cha Kính, và hai người con thiêng liêng lại để bàn tính kế hoạch cho Thánh lễ cuối tuần. Chắc chắn địa điểm không thể là họ đạo được, phải mượn giáo đoàn Hiệp Tâm. Thánh lễ đồng tế khai mào này sẽ do chính cha Cương chủ tọa, Cha Kính, Cha Hiển làm phó và thầy Liêm giúp lễ. Cha dự tính sẽ giảng một bài thật hùng hồn về cách thức phục tòng bề trên và chức vụ cao cả của Chủ chiên. Vì là mùa chay, cha mặc cái áo lễ màu tím bắt mắt nhất, nói năng rõ ràng, cử chỉ hoạt bát để không hổ danh vị chánh xứ của họ đạo này. Lâu rồi không được cử hành những buổi lễ lớn và đông đảo, cha dành suốt cả buổi chiều trong phòng kín để tập dượt lại giọng nói và điệu bộ sao cho được thuần thục. Vừa bước vào, thấy cha đứng trước gương soi trong áo đại lễ, thầy Liêm hiểu ý:

— Cha mặc áo này trông nổi lắm.

Cha Cương giải thích:

— Lâu quá không được làm Chủ tế, ngày mai lại lễ lớn nữa, phải tập dượt con ạ. Sau này khi con thụ

phong Linh Mục cũng vậy, “văn ôn võ luyện” mà.

Cha quay lại, soi gương một lần nữa, lại mỉm cười. Cởi áo lễ ra, rồi cẩn thận treo trong tủ áo. Cha hỏi:

— Sao con đã liên lạc được nhiều chưa?

— Dạ, con đã chia cho các gia đình gọi điện thoại cả rồi, dĩ nhiên người bên mình sẽ đi đầy đủ.

— Ba trăm không?

— Dạ cỡ đó.

— Vậy là đủ rồi, mình chỉ cần những hàng ghế đầu thôi, dặn họ đi sớm sớm một tí. À, còn tin tức ở phe tranh đấu thì sao?

Thầy Liêm tỏ vẻ đăm chiêu:

— Phải tối nay Cha ạ. Tối họ mới họp. Con chỉ sợ...

Cha Cương gạt phắt đi:

— Sợ gì! Cha với tòa Giám Mục đã tính cả rồi. Lộn xộn là cho vô bót hết. Cảnh sát sẽ tràn ngập nhà thờ, sức chi mà can nổi.

Miệng thì nói thế, nhưng trong thâm tâm cha cảm thấy có điều gì không ổn, lo lắng. Nhớ lại lúc mới được bổ nhiệm, đã hai lần cha xuất hiện trước giáo dân trong hai buổi lễ lớn, với chó săn và cảnh sát bủa vây trong nhà thờ để canh chừng, thế mà giáo dân vẫn lên tiếng phản đối, cứ một mục không chấp nhận Cha. Hai buổi lễ mà thầy Liêm hân hạnh được chứng kiến đủ cả. Tên tuổi của Cha Cương và của ĐGM đã nổi như cồn nhờ vào đám chó săn hung dữ và lực lượng cảnh sát hùng hổ trong hai lần ấy. Thầy Liêm ngao ngán:

— Minh lại mướn chó và cảnh sát nữa à?!

— Có chứ, 16 xe cảnh sát lặn, nhưng lần này để họ bên kia đường, có gì chỉ việc gọi một tiếng là họ vây kín nhà thờ ngay lập tức.

Biết ý người con vẫn còn áy náy, cha ôn tồn giải thích:

— Đời mà, muốn thành công phải thủ đoạn con ạ. Hơn nữa việc này do chính tòa Giám Mục đưa ra, con đừng ngại gì cả.

Thầy Liêm gật đầu đồng ý. Cha tiến về phía bàn giấy, nhìn vào bản phân công tác rồi nói:

— Như vậy các công tác đã gần hoàn tất. Tối nay con cho người tới trung tâm họ đạo theo dõi tin tức rồi cho cha biết.

Thầy Liêm từ biệt cha và trở về phòng riêng. Khuya hôm ấy cha Cương được báo cáo đầy đủ về buổi họp của giáo dân họ đạo. Mọi người đều nhất quyết phản đối nếu cha sẽ cử hành Thánh lễ ngày mai. Nhưng họ sẽ làm gì để phản đối, đây mới là câu hỏi khúc mắc mà cha không có đáp số. Cách đây vài tháng, cũng tại nhà thờ này, giáo dân đã phản đối cha bằng cách mỗi người cầm trên tay một băng

hiệu: “NO FATHER CƯƠNG”, giơ lên cao và cùng nhau hô lớn khẩu hiệu vô duyên đó. Nhớ lại cảnh tượng ấy, tim cha đập dồn, mặt tái đi, trần trọc mãi tới gần sáng mới chợp mắt được trong dần vật và chán nản....

Một giờ trưa hôm sau, bộ tư thầy trò gồm cha Kinh, cha Cương, cha Hiển và thầy Liêm đã có mặt đầy đủ ở nhà xứ của giáo đoàn Hiệp Tâm. Tất cả đều chỉnh tề trong những bộ áo đại lễ thơm tho mới được giặt ủi cẩn thận. Họ cùng nhau tập dượt Thánh lễ đồng tế trên bàn thờ. Cha Cương đăm chiêu đọc đi đọc lại bài giảng và lời mở đầu chào mừng. Những cán bộ nòng cốt ủng hộ cha cũng lần lượt có mặt đầy đủ. Họ đứng vây quanh bàn thờ trò chuyện và ngắm nhìn 4 vị chủ chiên của họ thao dượt các nghi thức. Mọi người hớn hở ra mặt, ai cũng cảm thấy mình có công nhiều trong việc dựng lại cơ đồ cho cha chánh xứ. Chẳng còn bao lâu nữa những người này sẽ được phong chức sắc trong hàng xứ, cha đã hứa rồi mà. Hòn đất ném đi, hòn chì ném lại là thế.

Ngoài sân nhà thờ, những người ủng hộ cha tới mỗi lúc một đông. Xúng xính trong những bộ quần áo mới, lãng xãng như đi tham dự hội tết. Cha Cương ra tận ngoài sân đón rước và mời họ vào nhà thờ sớm để có chỗ tốt. Còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới tới giờ cử hành Thánh lễ thế mà mấy hàng ghế đầu đã chật ních. Cha lẩm bẩm đếm đi đếm lại mấy lần, kết quả cũng chỉ ngót hai trăm người. Cha gọi thầy Liêm vào buồng áo và hỏi nhỏ:

— Người mình tới đủ chưa?

— Thừa Cha, như vậy là đầy đủ cả rồi đấy.

— Hy vọng được thêm một số nữa không?

— Nếu có cũng chả thêm bao nhiêu! Con mà biết ít thế này thì con đã gọi thêm một số nữa rồi.

Nói thế, nhưng kỳ tình thầy cũng chả đảo đầu ra được thêm người. Ngay lúc ấy, ban an ninh hối hả báo cáo giáo dân họ đạo bắt đầu tới. Lúc đầu còn thưa thớt, nhưng càng lúc càng nhiều, từ mấy chục lên tới mấy trăm, rồi cả ngàn người tới tham dự. Tất cả đều tuân tỵ ngồi vào những hàng ghế trống. Tiếng đọc kinh đều đặn và rộn rã vọng vào trong buồng áo. Cha Cương nép vào khe cửa ngó ra. Đông quá! Cha so sánh con số 200 với 1000. Chênh lệch nhau nhiều lắm. Phải làm sao bây giờ? Nhìn quanh, các cán bộ nòng cốt đã biến đâu cả. Chỉ có một người đứng trên bục micro đọc kinh, hai người khác ngồi co rúm lại trong góc nhà thờ. Lúc hội họp ở nhà thì hăng tiết vọt lăm cơ mà, bây giờ có chuyện thì lại biệt tăm biệt tích. Rõ chán! Bộ tư thầy trò họp khẩn tại phòng áo....

Đúng 4 giờ, mọi người ngưng đọc kinh, hướng lên Cung Thánh. Từ buồng áo, Chú giúp lễ bước ra, theo sau là cha Hiền. Mọi người cố gắng chờ đợi. Nhưng không có thêm cha nào nữa. Mấy hàng ghế đầu trong nhà Thờ nhốn nháo lên. Họ trợn mắt nhìn nhau, xì xào to nhỏ. Có người hỏi:

— Ô hay, thế Cha Chánh Xứ đâu?

— Không làm lễ đồng tế à?!

— Sao mà nhát thế, có gì mà sợ!

Giọng một người đàn ông trấn an:

— Có thay đổi vào giờ phút chót. Cứ bình tĩnh, đừng ồn ào, rồi mình sẽ tính sau.

— Không ra thì tiêu luôn chứ còn tính toán gì nữa. Một người khác đáp.

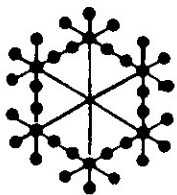
Trên bàn thờ, cha Hiền đồng dục ngỏ lời mời hiệp thông thánh lễ.... Cũng lúc ấy, cánh cửa ăn thông từ buồng áo nhà thờ với bãi đậu xe hé mở. Chiếc xe “van” nổ máy đã chờ sẵn từ lúc nào. Trong xe những cán bộ của cha Cương đang lăm lét nhìn nhau. Thầy Liêm, cha Kính và cha Cương từ buồng áo tiến ra chỗ xe “van”. Miệng cha Cương đang lâu bầu điều gì không rõ. Cha Kính vỗ vai cha Cương:

— Cậu đừng tức tối làm gì cho mệt óc. Người họ đông quá, cậu mà xuất hiện họ lại “NO” ầm cả lên có phải bẽ mặt không? “Chầu” là thượng sách cậu ạ!

Cha Cương không trả lời, lăm lũi bước lên xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh, lúc đi qua cửa nhà thờ cha vẫn cố ngoái cổ nhìn vào trong. Bài ca nhập lễ nghe nhỏ dần. Cha Cương lăm bắm một mình:

— Hụt mất cơ hội ngàn vàng ....

BẠCH PHƯỢNG

Tin Đồn Thục

● Giáo dân đồn rằng sau khi Cha Hiền khuyên Cha Dương nên từ chức để gỡ thế bí cho Đức Giám Mục, nhiều Cha trên đất Mỹ đã gọi điện thoại tới tấp hoan hô Cha Cựu Phó Chủ Tịch Liên Đoàn, vì Cha nói lên đúng ý của các Ngài. Tiếc cho Đức Giám Mục DuMaine là được cố vấn sáng giá tìm cách giải vây cho mình mà không hay biết lại bảo rằng không có bức thư nào như vậy.

● Giáo dân đồn rằng Tể Tướng Sullivan đã hại Đức Cha phen này vì ông tuyên bố là đọc Chính Nghĩa rất kỹ mà sao không báo cáo cho Đức Cha rõ một bức thư hay như vậy. Nghe đâu Đức Cha đã biết sự thật và tìm người dịch cho Ngài xem. Biết đâu Ngài sẽ mời Cha Hiền về làm Tổng Quản?

● Giáo dân đồn rằng Cha Dương đề nghị yêu cầu Tổng Quản làm mạnh tối đa để ông ta được về nhiệm sở. Nhóm Dương gian vào ra tấp nập để chạy chọt chức tước, tìm miếng bánh, miếng xôi vì Đức Giám Mục nói sẽ trục xuất giáo dân tranh đấu ra khỏi Họ Đạo. Nghe đâu phen này Tòa Giám Mục sẽ không dùng chớ săn cảnh sát mà sẽ xử dụng xe tăng với tàu bò để cày nát Trung Tâm Họ Đạo để giáo dân không còn chỗ trú. Tuy nhiên, dường như kế hoạch này đang được xét lại vì giáo dân sẽ chuẩn bị lều chõng để tiếp tục cuộc tranh đấu.

Thủ tìm hiểu những ẩn ý của Đức Giám Mục DuMaine trong cuộc họp báo ngày 05-3-1987 tại Tòa Giám Mục San Jose.

Đúng 11 giờ ngày 05-3-1987, ĐGM DuMaine đã chủ tọa cuộc họp báo tại 7600 Y St. Joseph Ave, Los Altos. Mục đích cuộc họp báo là để Đức Cha công bố các quyết định quan trọng về việc mục vụ cho người Công giáo Việt Nam San Jose. Các quyết định quan trọng ấy gồm 3 điểm sau đây:

1). Ngài đã thông báo cho cha chánh xứ họ đạo (Linh mục Lưu Đình Dương) được phép cử hành Thánh Lễ bằng tiếng Việt vào các ngày chủ nhật trở lại, bắt đầu từ ngày 8-3-1987.

2). Tòa Giám Mục quyết định dùng pháp luật để lấy lại Trung tâm công giáo trên đường Singleton. Luật sư của tòa Giám Mục sẽ xúc tiến các thủ tục pháp lý để chấm dứt việc chiếm cứ bất hợp pháp cơ sở này.

3). Đức Giám Mục đã thông báo cho ông Trần Công Thiện rằng chính vì sự khước từ các cuộc tiếp xúc của ông nên đã buộc Ngài không còn điều gì để đối thoại với ông nữa.

Nếu để ý phân tích, người ta thấy 3 điểm trên đây chẳng có gì mới mẻ và quan trọng, bởi lẽ:

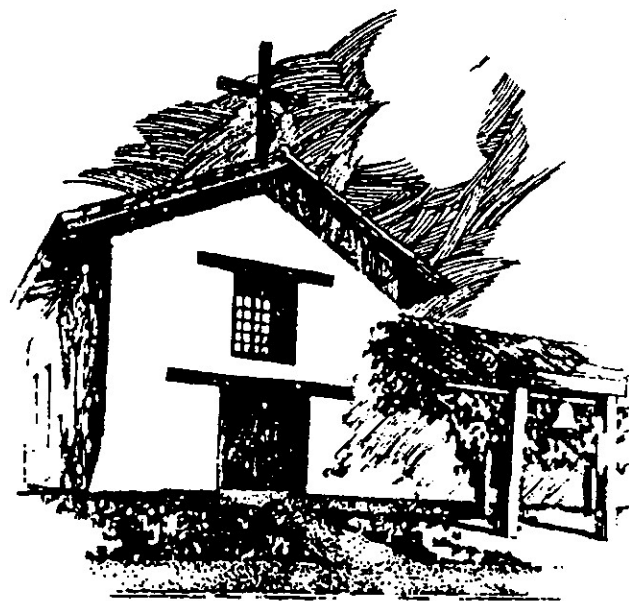
I. Mở lại Thánh Lễ:

Về điểm này, Đức Cha cho mở lại Thánh Lễ bằng tiếng Việt Nam cũng như không cho, vì:

a. Khi LM Lưu Đình Dương chủ động trong việc mở lại các Thánh Lễ bằng tiếng Việt Nam, dĩ nhiên, Ngài sẽ xử dụng những người đi xin tiền trong nhà thờ do Tòa Giám Mục chỉ định, qua sự tiến cử của chính LM Lưu Đình Dương, và được khoác cho cái áo là “được toàn dân kính mến” mặc dầu trong số 23 người này, có người không phải là Công Giáo, có người mới được đoàn tụ gia đình qua Mỹ chưa quá 6 tháng. Trong khi những người thuộc Ban Chấp Hành, được toàn dân trực tiếp bầu lên trong Thánh Lễ Misa, thì Đức Cha lại cho rằng: “... họ không phải là một Hội đồng Mục vụ

của Giáo Xứ hay đại diện của tất cả Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam. Họ chỉ là một nhóm nhỏ tự xưng đại diện Cộng Đồng. Họ muốn có quyền điều khiển những công việc mục vụ và quyền bổ nhiệm một vị chánh xứ...”

b. Ban chấp hành được toàn dân trực tiếp bầu lên trong Thánh Lễ, thì ĐGM **phủ nhận**, ngược lại, những người vô danh, giáo dân không hề quen biết thì lại được ĐGM **công nhận**. Xin nêu một ví dụ: ĐGM mời một người đàn ông dự tiệc, ông ta có 2 vợ. Vợ lớn có phép cưới, phép cheo đảng hoàng. dĩ nhiên vợ bé thì không. Rồi Tòa Giám Mục tiếp đãi ân cần người vợ bé, và cũng một trật, yêu cầu bữa tiệc phải được vui vẻ, trật tự và chớ có lộn xộn! Ẩn ý của Đức Giám Mục DuMaine là cho mở Thánh Lễ bằng tiếng Việt Nam trở lại và chớ những vụ lộn xộn **ắt phải xảy ra**, như đã từng xảy ra ở nhà thờ Campbell, nhà thờ Most Holy Trinity, rồi lại **cấm lễ nữa**. Điều này **chắc chắn phải xảy ra**.

c. Chẳng có một giáo dân công giáo nào trên quả đất này lại đại dột cho rằng mình có quyền bổ nhiệm vị Chánh Xứ cho mình. Nhưng trong nghi thức phong chức vị Chánh Xứ, cũng như trong nghi thức hôn phối, vị chủ tế phải hỏi: “Ông bà và Anh chị em có đồng ý đón nhận LM. A làm Cha Xứ của ông bà và anh chị em không?” Và nghi thức hôn phối: “Giuse Lê Văn N. có đồng ý kết hôn với Maria Nguyễn Thị M. làm vợ theo phép Hội Thánh dạy chẳng?” Điều quan trọng là câu trả lời của giáo dân hoặc của cặp hôn nhân mà thành phép, chứ không phải vị chủ tế là LM, GM hay Hồng Y mà thành phép. Trong Thánh Lễ Phong Chức Chánh Xứ cho LM Lưu Đình Dương, Đức Cha đâu có hỏi ý kiến Giáo dân, Đức Cha chỉ hỏi cảnh sát và chó xem có đồng ý cho Ngài phong chức cho Cha Dương không. Vì thế, giáo dân đâu có bốn phận phải thi hành lời mình đã hứa.

2. Trục xuất con chiên.

Đức cha phán: “— Mặc dầu giáo dân Việt Nam bỏ tiền mua trung tâm và trả tiền hàng tháng nhưng chủ quyền cơ sở này vẫn là Tòa Giám Mục và cư ngụ tại đó mà không hợp ý với Tòa Giám Mục là chiếm ngụ bất hợp pháp”.

Đức Cha đã “quên” không giải thích đủ. Giáo luật có ghi rõ ràng, đại ý là sắc dân thiểu số bỏ tiền tạo mãi cơ sở thuộc phạm vi giáo xứ thể nhân cho mình được quyền ưu tiên sử dụng cơ sở ấy cho đến khi tự ý huỷ bỏ như hồi hương; di chuyển đi nơi khác vì lý do mưu sinh hoặc vì khả năng đã đủ để gia nhập giáo xứ địa phương. Khi những hoàn cảnh trên đây xảy ra, thì tài sản ấy thuộc về Giáo Hội, qua sự quản trị của Tòa Giám Mục địa phương. Giáo Luật còn nói rõ là không được phép bán cơ sở ấy để chia chác, nhưng được phép bán để khuyếch trương cơ sở ấy lớn hơn với bằng cố hân hoi, với sự chứng minh của Giám mục địa phương. Đức Cha DuMaine còn nại ra lý do chưa cho giáo xứ thể nhân vì giáo dân San Jose chưa đủ khả năng tài chánh. Xin nêu ví dụ: ĐC DuMaine bán cho con chiên San Jose một chiếc tàu đánh cá, có đủ lưới chài để đánh và bắt cá hầu thanh toán nợ nần. Từ ngày 21-7-86 Tòa GM bắt đi 2 cha phó, tức là tịch thu **chài lưới**, làm sao giáo dân công giáo VN San Jose có đủ phương tiện mà thanh toán nợ nần với Tòa Giám Mục, với lãi xuất là 5.5% hàng năm? Ngoài ra, xin thêm một ví dụ khác: Thiên Chúa dựng nên Ông A Đam và muốn loài người sẽ sinh sôi, nảy nở như sao trên trời,

như cát dưới biển mà nếu không dựng nên Bà E Và, thì cũng... kể như không. Đức Cha đã từng nói: “*Ban chấp hành hăm dọa giáo dân và khi đi xin tiền thì đi quá nhanh, làm cho nhiều người không kịp móc túi cho tiền!*” Sự thật thì trái lại. Dù bất cứ ai đi xin tiền trong nhà thờ chẳng nữa, kể cả Đức Cha, thì giáo dân cũng một mực **chưa đóng góp** cho đến khi nào thỉnh nguyện thành lập Giáo Xứ Thể Nhân cho họ được thực hiện. “*Mạnh người cho, không mạnh người xách giỏ*” là ở chỗ đó! Tòa Giám Mục thường ỡm ờ, vớ vẩn ở điểm này, và trong quá khứ, đã thay đổi người đi xin tiền nhiều lần, kể cả lần LM Nguyễn Chính mặc áo lễ đi xin tiền, mà kết quả vẫn thảm thương!

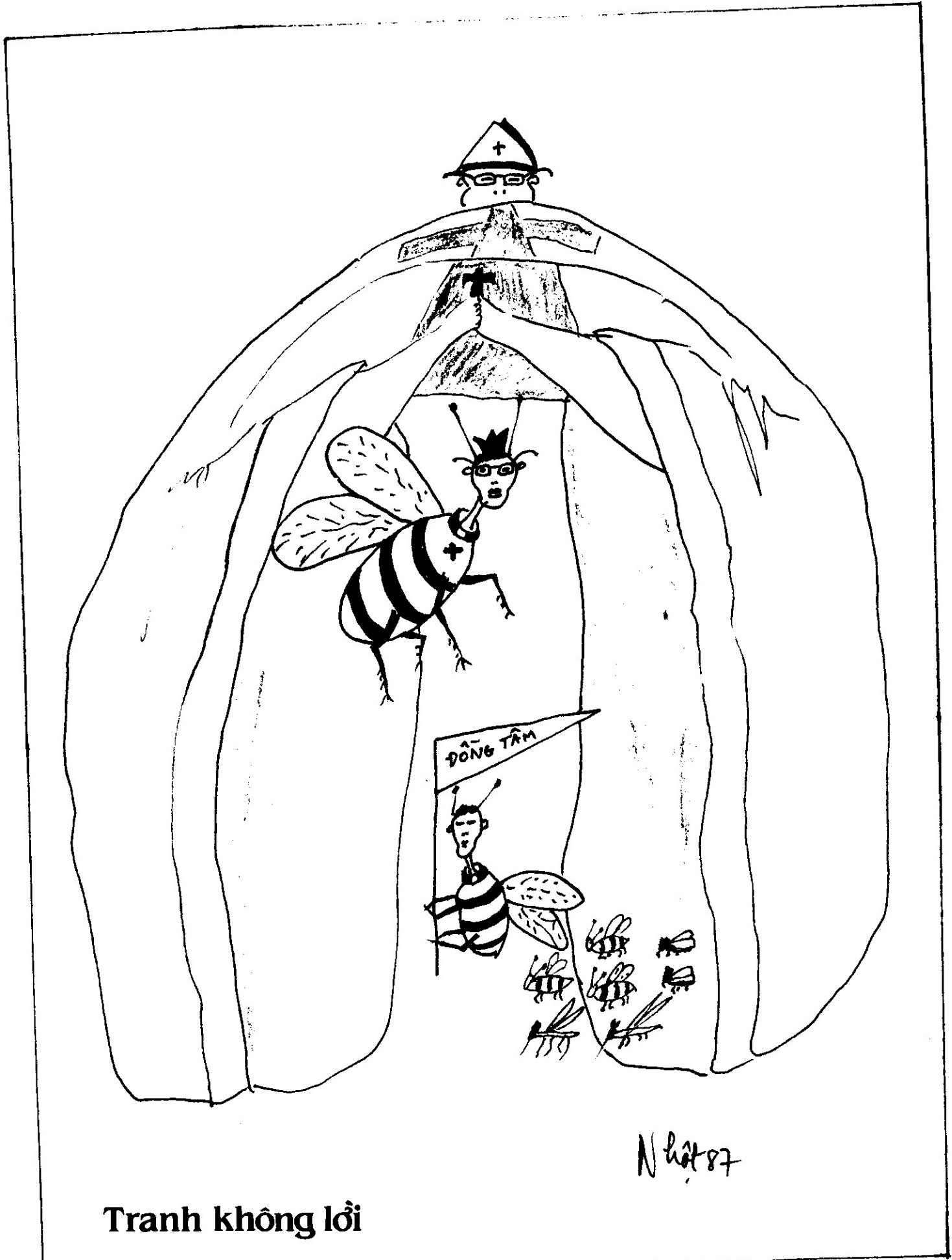
3. Tuyệt giao với Ô. Thiện.

Trong toàn bài, chúng tôi muốn nhấn mạnh ở mục 3 này: Đức Cha đã tỏ ra “*bỏ công đèn sách*” với cái bằng tiến sĩ về truyền thông, nghĩa là khoa ăn nói của Ngài. Đức Cha phán: “... nên đã buộc tôi không còn điều gì để đối thoại với ông (Thiện) nữa”.

Cái ẩn ý, cái mập mờ đánh lộn con đen, cái ỡm ờ là ở chỗ này. Đức Cha muốn công luận hiểu rằng Đức Cha không còn điều gì để đối thoại với Ô. Thiện nữa. Nghĩa là ĐC đã từng trực tiếp đối thoại với Ô. Thiện. Trong khi thực tế, ĐC chưa hề trực tiếp đối thoại với Ông Thiện, mà chỉ đưa đẩy, bán cái cho Cha Tổng Quản, LM Terrence Sullivan mà thôi. Mà LM Sullivan lại là “một anh lái buôn không hơn không kém” như nhận xét của Luật Sư Sullivan của khối đa số giáo dân tranh đấu, đã tường trình cùng hội nghị hàng đêm của giáo dân San Jose cách đây không lâu.

Cái “**hay**”, cái đa diện, đa hiệu của ngôn từ là ở chỗ ấy, và cái “**gian**” của Đức Giám Mục DuMaine cũng ở chỗ ấy! Chỉ tội cho Ngài là: “Thiên bất dung gian” Vô quít Đức Cha DuMaine dầy, nhưng Chúa thương, cũng có móng tay giáo dân nhọn, chẳng qua đó cũng chỉ là “định luật sinh tồn” mà thôi vậy.

Giuse Hoàng Ngọc Văn
Một giáo dân San Jose.

Ngày 87

Tranh không lời

AI CÔNG KÍCH

AI ?

ĐỖ VĂN HIẾN.

Cuối tuần qua tôi được đọc bài ‘Chiêu bài Chính Nghĩa’ trong Hiệp Thông, bản tin hàng tuần của Cộng Đồng Công Giáo VN, giáo phận Orange, CA, ra ngày 22-2-87, do cha Hà làm giám đốc. Tôi thấy bài này chứa đựng lời lẽ rất thâm độc, dựa vào những suy luận vu vơ và định kiến.

Thường thì bất cứ bài nào trong báo chí cũng có tên tác giả để độc giả biết. Nếu không thì độc giả phải hiểu là bài đó của cá nhân hay đoàn thể chủ trương tờ báo đó. Vậy tôi xin được phép nghĩ rằng, vì cha Hà là giám đốc nên cha có trách nhiệm về bài này. Và tôi xin được góp ý với cha Hà về những lời lẽ trong bài đó như sau:

1. *Cha Hà thường dùng cách nói mơ hồ là cuộc tranh đấu của giáo dân ở San Jose bị giết giây bởi những “thể lực nghịch với Giáo hội”.*

Tôi đã có dịp trình bày là cách nói mơ hồ đầy ác ý này thường bị khinh rẽ ở cái xã hội văn minh pháp trị của nước Mỹ này vì nó ấu trĩ. Ở một xã hội chậm tiến, dân chúng lạc hậu chưa biết suy luận tự lập thì cách nói mơ hồ của cha Hà rất hiệu quả vì dân chúng rất dễ nghe theo nhất là những lời nói đó phát xuất từ cửa miệng của người có địa vị như một Linh

mục. Nhưng giáo dân VN ở đây đâu có phải là những người có trình độ thấp kém như thế.

Tục ngữ VN có câu: “*Nói có sách, mách có chứng*”. Nếu cha Hà có bằng chứng là có kẻ thù nghịch Giáo hội giết giây giáo dân thì xin cha Hà phanh phui ra. Bằng không, cha nên thận trọng kẻo người ta chê cười là ăn nói hồ đồ, không xứng đáng với địa vị Linh mục của cha. Tôi tin là cha Hà không có bằng chứng gì cả, nhưng vì quá thiên vị chống giáo dân nên cha tưởng tượng ra như thế.

Nhân tiện tôi xin hỏi lại cha Hà: giáo dân San Jose phản Giáo hội ở chỗ nào? Giáo dân chỉ chống đối **cách làm việc bất công của ĐGM đối với giáo dân VN**. Như vậy mà Cha có thể gọi là chống phá Giáo hội sao?

2. *Cha Hà nói là “nhóm chống đối công kích và nói xấu cha Thiệp”.*

Thật là buồn phải nói lại chuyện cha Thiệp. Nhưng cha Hà khơi lại thì buộc lòng phải trả lời cha. Không nhiều thì ít, ai cũng biết về chuyện cha Thiệp: từ danh xưng “Sứ Giả” của cha cho đến công việc “nhận định” của cha, từ “bản tường trình vấn tắt” của cha đến cuốn băng nhựa của cha, từ buổi tiếp đón chuyện trò tâm phúc của giáo dân với cha ở Trung Tâm đến vụ cha đem chuyện họ và nói xấu họ với phe cha Dương. Giáo dân đã chỉ trích “bản tường trình vấn tắt” của cha là vô nghĩa, là vô giá trị; vì sự thật nó như thế. Lý do họ nói như thế đã được trình bày rất rõ rệt trong liên mấy số CN bắt đầu từ số 22. Tôi không muốn nhắc lại vì sợ làm mệt trí độc giả.

Cha Hà còn nói là giáo dân nói xấu cha Thiệp thì không đúng. Phải nói là cha Thiệp nói xấu giáo dân thì mới đúng, vì sự thật đã rõ rệt như tôi đã nói ở trên. Bằng chứng còn rõ ràng trong cuốn băng nhựa mà phe cha Dương đã thuê và bán lấy tiền. Bằng chứng còn trên giấy trắng mực đen trong Tín Hữu số 3, trang 3-4.

3. *Cha Hà nói là “nhóm chống đối công kích cha Trác”.*

Sự thật, nhóm chống đối đã nói thẳng cho cha Trác biết là họ không thể chấp nhận được việc cha Trác đã vu cho họ là đã “tự ý nâng cha Thiệp lên hàng Sứ giả”. Họ cũng không chấp nhận được việc cha Trác nói là “*họ đã tăng cường những hành động loạn đảo, khiến ngày*

6-12-1986 ĐGM DuMaine phải ra lệnh đình chỉ các Thánh lễ VN trong toàn giáo phận”; vì đó là hoàn toàn sai sự thực như đã được chứng minh trong Chính Nghĩa số 31 trang 10. Họ có lý do để trách cha Trác đã lạm dụng địa vị của mình và xuyên tạc những điều kể trên về họ. Thật ra, cha Trác công kích họ, chứ họ không công kích cha Trác. Họ chỉ tự vệ.

4. Cha Hà nói là tờ Dân Chúa và hai tờ khác đã bị giáo dân tranh đấu lăng mạ, đập đánh toi bời chỉ vì dám loan tin, bình luận một cách trung thực, đúng tinh thần Kitô”.

Tôi nghĩ là cha Hà đã đi ra ngoài lễ phải khi viết những dòng trên. Bài ‘Nước Mắt Đầy Máu’ của Dân Chúa, đăng trong Dân Chúa số 117 tháng 10, 1986, đã có những cái nhìn thiên lệch một chiều, vu cáo giáo dân một cách thâm độc cũng như những bài trong Hiệp Thông của cha Hà. Dịp đó tôi có viết bài trả lời và xin Dân Chúa đăng, nhưng Dân Chúa đã lờ đi không đăng, cũng như tôi đã gửi bài trả lời cho cha Hà và xin đăng ở Hiệp Thông để độc giả có dịp đọc, rồi tùy độc giả nhận định nhưng cha Hà cũng lờ đi không đăng. Nếu Dân Chúa và Hiệp Thông “dám loan tin, bình luận một cách trung thực, đúng tinh thần Kitô” như cha Hà đã nói ở trên, thì tại sao lại lờ đi không đăng bài trả lời của độc giả? Chính cha Hà và Dân Chúa đã bung tai, bịt mắt giáo dân; có lẽ vì sợ là giáo dân thấy mình nói sai sự thật và sẽ không nghe theo mình nữa. Thế mà cha Hà lại tố cáo là Chính Nghĩa bung tai, bịt mắt giáo dân. Vậy có lạ không? Còn hai tờ báo kia mà cha Hà cũng nói là giáo dân chống đối lăng mạ thì tôi không nhớ ra được trong trường hợp nào. Vậy xin cha Hà cho biết. Hay là cha lại tưởng tượng nữa?

5. Một điều rất mỉa mai là cha Hà, trong Hiệp Thông, ngày 25-1-87, đã tỏ ý muốn “giúp giải quyết tình trạng một cách êm đẹp và mau chóng hơn”; trong khi đó cha Hà lại viết những bài sặc mùi đá phá, lên án, vu cáo, buộc tội giáo dân. Trước thái độ của cha như vậy, làm sao giáo dân còn tin tưởng ở Cha, dám tin nhiệm ở “thiện chí và vô tư” của cha để hy vọng cha “giúp giải quyết”?
6. Nguy hiểm và tệ hại hơn nữa là cha Hà đã liều lĩnh gọi những hành vi của giáo dân tranh đấu là “phản đạo” (Hiệp Thông ngày 22-2-87). Đây là một điều vu khống nghiêm trọng đây ác ý. Giáo dân xin cha Hà đưa bằng chứng về câu nói trên. Nếu cha không có bằng chứng thì đó là một việc làm vô trách nhiệm và phạm pháp. Có lẽ cha Hà nghĩ rằng ở cái nước Mỹ tự do ngôn luận này, ai muốn nói gì cũng được. Nếu cha nghĩ thế thì sai lầm quá. Điều này làm tôi nhớ lại lời ông Nguyễn Trân, trong một bài bình luận về tác phẩm “Việt Nam Máu Lửa” của ông Đỗ Mậu, đăng trong báo ‘VIỆT’ số 145, ngày 20-2-1987. Ông Trân có nhắc lại sự nhận định của tờ Hiệp Thông ngày 28-12-86 đối với ông Đỗ Mậu như sau: “Giữa một quốc gia mà quyền tự do cá nhân được tôn trọng gần như tuyệt đối như Hoa Kỳ, ông Đỗ Mậu có quyền mặc tình nói ngược nói xuôi theo ý ông ta” Ông Nguyễn Trân không đồng ý với nhận định của tờ Hiệp Thông và có nhắc cho Hiệp Thông biết là “Ở xứ này quyền tự do cá nhân quả thật được luật pháp tôn trọng và bảo vệ nhưng nếu dùng quyền đó để nói xấu, nhục mạ danh dự người khác hay tập thể khác, thì quyền tự do của cá nhân hay tập thể bị nói xấu hay nhục mạ cũng được luật pháp bảo vệ. Tòa án là cơ quan có nhiệm vụ bảo vệ thanh danh của người hay tập thể bị xâm phạm đó”.

Trên đây cha Hà nói là giáo dân (Chính Nghĩa) công kích cha Thiệp, cha Trác và đánh phá báo Dân Chúa.... Nhưng nhìn kỹ lại quá trình tranh đấu của giáo dân, ai cũng thấy là giáo dân không bao giờ công kích ai trước mà luôn luôn phải tự vệ sau khi bị công kích. Ta cứ xem lại các trường hợp sau đây thì sẽ rõ:

- a). Cha Thiệp nói xấu giáo dân với phe cha Dương, làm tờ trường trình “vấn tất” mơ hồ, thiên lệch, bất công – sự kiện này quá hiển nhiên – vì thế, giáo dân đã phản ứng lại để tự vệ.

b). Báo Dân Chúa, trong bài 'Nước Mắt Đầy Máu' đã thiên vị, xuyên tạc, miệt thị giáo dân; vì thế giáo dân đã phản ứng lại để tự vệ.

c). Cha Trác đã vu cho giáo dân là đã tự ý nâng cha Thiệp lên hàng Sứ giả và gây ra loạn đảo trong nhà thờ, chỉ trích thậm tệ giáo dân; vì thế giáo dân đã phản ứng lại để tự vệ.

d). Cha Hà, trong tờ Hiệp Thông, đã công kích, vu cáo giáo dân; vì thế giáo dân đã phản ứng lại để tự vệ.

Ai cũng nhận thấy là trong những trường hợp trên đây, cha Thiệp, cha Trác, cha Hà và Dân Chúa, Hiệp Thông đã "gây sự" với giáo dân trước, chứ có ai thấy giáo dân "gây sự" trước đâu.

8. Về các bài chống đối giáo dân đăng trong Hiệp Thông, tôi xin phép hỏi cha Hà rằng, "Giáo dân San Jose có làm gì chống cha hay là chống giáo dân của cha đâu mà sao cha lại khởi sự cho đăng những bài có tính cách vu cáo, miệt thị, đả phá giáo dân San Jose như thế?" Cha có nghĩ là giáo dân San Jose phải ngồi im khoanh tay, chịu trận những sự chửi bới, vu khống của cha không? Khi giáo dân trả lời cha một cách đàng hoàng, rõ rệt, chính xác thì tại sao cha lại nghĩ là họ công kích cha?

Từ đầu, giáo dân tranh đấu San Jose đã phải chịu nhiều sự bất công. Nhưng một điều an ủi cho giáo dân là càng gặp khó khăn, bị chèn ép, bị đánh phá thì giáo dân càng thấy thương yêu

nhau hơn, đoàn kết chặt chẽ hơn và gây được cảm tình với người ngoại cuộc hơn, vì càng ngày họ càng nhận thấy là giáo dân bị ức chế quá mức mà vẫn kiên nhẫn chịu đựng vì quyền lợi và sự sống đạo của mình.

9. Còn về cha Dương thì cha Thiệp, cha Trác, cha Hà nghĩ sao?

Cha Dương là một đối tượng nghịch của một trong hai thỉnh nguyện của giáo dân. Thế mà tuyệt nhiên các Ngài và Dân Chúa, Hiệp Thông không bao giờ đề cập đến. Tôi thật không hiểu tại sao một vấn đề quan trọng đến thế mà các Ngài lại bỏ qua được. Vậy mà các Ngài cứ to tiếng tuyên bố là muốn "loạn tin và bình luận một cách khách quan, trung thực". Trung thực ở chỗ nào? Hay là các Ngài thấy rằng không thể tìm được lý do nào để bênh đỡ cha Dương, nên các Ngài im đi cho xuôi chuyện vì nếu nói đến cha Dương thì các Ngài biết nói gì bây giờ. Thái độ của các Ngài như thế đó. Các Ngài không thể che giấu được sự thiên vị của các Ngài chống đối giáo dân. Thái độ đó là thái độ "đem con bỏ chợ". Làm sao các Ngài có thể đòi hỏi giáo dân phải kính trọng các Ngài như kính trọng các linh mục VN khác được. Không ai gò ép được sự kính trọng vì nó phát xuất tự nhiên từ trong lòng của mỗi người đối với người khác.

Monterey ngày 7-3-1987.

TÂM TÌNH LINH MỤC DUYÊN MẬU

Vị cha già của miền Đông Bắc Hoa Kỳ

Linh Mục Duyên Mậu ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ, cảm thông những khó khăn mà CĐCGVN tại San Jose phải gánh chịu, hòa đồng với những khuyến cáo của những người anh cả trong hàng Linh Mục mà Linh Mục Nguyễn Quang Hiền đã tiêu biểu và tỏ bày. Linh Mục

Duyên Mậu trang trải những giòng chữ dưới đây qua một bức thư gửi về cho 1 giáo hữu tại San Jose là thân hữu của Chính Nghĩa như muốn san sẻ những đắng cay, những đớn đau mà CĐCGVN tại San Jose đã nhận lãnh như những hoa quả đầu mùa dâng kính 117 Chân Phước Tử Đạo VN.

ST. HELEN'S CHURCH

STAR ROUTE B, BOX 395, FRANKLIN, LOUISIANA 70538

Ngày 26-2-1987 .

Bà Lê thị Liên thân ái trong Chúa và Mẹ Maria .

Cám ơn Bà nhiều đã gửi tặng báo : CHINH NGHĨA cho tôi kể từ số 15 đến nay 32 . Tôi xin gửi Bà 30 đô để Bà có phương tiện tiếp tục gửi báo cho tôi .

Vì vấn đề đang xảy ra có tầm vóc ảnh hưởng quá rộng và lớn ,nên mỗi khi nhận được báo tôi đã mãi miết đọc rất kỹ lưỡng các bài trong đó . Nhưng nhất là các bài của Ông ĐỖ VĂN HIẾN mà tôi biết Ông và gia đình Ông từ ngày còn tại Bắc Việt Nam kia .

Những Bài Ông viết thật danh thép và đứng đắn - Lý luận và phê bình thật vững chắc - Nói có vách - Mách có chừng,đàng hoàng - Làm cho các độc giả tại đây lại càng bận tâm suy nghĩ nhiều về câu truyện .

Tôi gặp các giáo hữu - cả các Linh mục anh em - mà tôi năm nay đã 70 tuổi rồi , hỏi tôi nghĩ sao về vụ này . Tôi thật bối rối không biết trả lời sao cho ổn . May người Linh mục anh em tôi là cha Phaolô Nguyễn quang Hiến - Ngài với tôi tuần nào cũng đàm đạo với nhau nhiều giờ về nhiều vấn đề, song dành rất nhiều giờ cho vấn đề San Jose .

Tôi thiết nghĩ : Thơ Ngài viết rất đầy đủ ý nghĩa và đồng thời cũng nói lên ý nguyện chung của mọi người nơi xa chúng tôi . Nếu những lời xin tha thiết của Cha Hiến được đáp lại nghiêm chỉnh thì chúng tôi tin : Sống gió dần sẽ yên và - anh em Việt Nam tại đó nhất là anh em công giáo sẽ được thở ra nhẹ nhàng và vui vẻ .

Bao lâu vụ này còn gay go - bấy lâu chúng tôi mặc dầu xa cách vẫn cảm thấy âu lo chung cho anh em mình .

Chúng tôi vẫn thiết tha cầu nguyện để sự cố gắng và thiện chí của cả hai bên chóng được Chúa chấp nhận ban lại an bình .

Chúc Bà luôn an mạnh .

Kính .

Linh Mục Giuse Duyên Mậu .

TIN ĐỒN THỰC

- Giáo dân đồn rằng trong dịp lễ Giáng Sinh vừa qua, Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam đã làm Đức Giám Mục điên đầu. Chương trình văn nghệ mừng Xuân Đinh Mão được quảng cáo rùm beng kèm theo buổi lễ cầu nguyện hòa giải làm Giám Mục nghi hoài không ra là có nên đến tham dự hay không? Điều làm Đức Cha xây xẩm, nhức đầu là giáo dân được hứa sẽ có Thánh Lễ Việt Nam trong đêm Chúa Giáng Sinh.

- Giáo dân đồn rằng trong khi Tể Tướng Sullivan bóp trán nghĩ không ra cách nào để ngăn chặn Thánh Lễ Giáng Sinh bằng tiếng Việt như được thông cáo thì chánh xứ lưu vong khúm núm bước vào dâng kế. Nhớ lại lệnh vua Herodê chỉ thị giết hết các trẻ mới sinh cho chắc ăn vì không biết Chúa cứu thế sinh ra ở đâu, Chánh Xứ lưu vong mới bày mưu cấm chỉ không cho bất cứ Linh Mục Việt Nam nào trong Giáo Phận được làm Lễ bằng tiếng mẹ. Thừa thắng xông lên Ngài đề nghị Tể Tướng bẻ môn tòa cổng, ra thông tư cấm luôn tất cả các Cha Việt cư ngụ tại Cali.

- Giáo dân đồn rằng Tể Tướng Sullivan vì nặng thành kiến quan liêu cho Linh Mục Việt Nam là cá mè một lứa gọi dạ bảo vâng nên mới ra văn thư hống hách như vậy. Nào ngờ đụng phải Cha già Đinh Tuấn Ngạn có bố mẹ đỡ đầu là Giuse và Maria nên đâu có chịu ai bắt nạt. Ngài quạt Tể Tướng Sullivan một phát đầu đinh, dạy luôn cho một bài học đúc dục. Thế mới hay đi đêm có ngày gặp ma (xin xem Chính Nghĩa số 33).

- Giáo dân đồn rằng vì Chính Nghĩa chơi ác cho đăng tải bức thư “sửa lưng” của Cha Giuse Maria Đinh Tuấn Ngạn nên Tể Tướng xót xa cái dạ dày bèn gửi thư đề ngày 27 tháng 2, 1987 để xin lỗi và luôn dịp được thanh minh thanh nga đôi lời. Cái dũng của người quân tử là dám nhận lỗi và tự xử hoặc sửa sai. Đàng này, làm đến Tể Tướng mà lại thiếu can đảm và tinh thần trách nhiệm quay sang đổ tội cho người khác và tìm cách chối quanh.

- Giáo dân đồn rằng Tể Tướng yên chí lớn là cứ đổ lỗi cho thằng Mít thằng Xoài nó đâu biết được; hơn nữa giữa các Linh Mục, đáng bực trượng phu, lẽ nào lại có chuyện nói sai sự thật. Cha Ngạn đâu ngờ Tể Tướng là nhà chính trị hơn là bậc tu hành. Đối với Ngài, quân tử nhất ngôn là quân tử đại, quân tử nói đi nói lại là quân tử khôn.

- Giáo dân đồn rằng tuy làm Tể Tướng chớ khi bị kẹt giò, cần phải ca bài con cá thì cũng xuống giọng ca mùi lấm. Tể Tướng phân bua với Cha Già Ngạn rằng: “Tôi xin lỗi Cha vì lá thư của tôi đã làm Cha phật lòng. Thế nhưng, Cha biết không, tôi nói vậy mà không phải vậy, tôi muốn giải thích cho Cha rõ là đầu đuôi cũng tại ông Trần Công Thiện, lãnh tụ nhóm tranh đấu, lừa phỉnh các Cha và một vài Cha đã bằng lòng đến ban bí tích cho họ. Ông đã dùng giấy có tiêu đề Họ Đạo NVCTTĐ để gửi thư cho các Cha. Vì một số Cha đã bị ông ấy gạt nên tôi phải gửi thông tư cho tất cả các Linh Mục Việt Nam tại Cali!”. Tể Tướng nói như vậy đấy, ai nghe được thì nghe.

- Giáo dân đồn rằng cơ quan tình báo của Chính Nghĩa bắt được bức thư kể trên, mang đến cho ông Chủ Tịch Thiện xem. Đọc xong ông ngao ngán thờ dài vì biết chắc rằng mình không bao giờ gửi thư cho các Cha bằng giấy có tiêu đề Họ Đạo. Như vậy là Tể Tướng bịa chuyện hay sao? Không lẽ một giới chức cao cấp của triều đình lại hớ hênh như vậy à? Rõ ràng thư gửi cho các Cha trên toàn quốc, ông Thiện dùng giấy có tiêu đề “Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam”. Có lẽ quá lo lắng và bối rối vì phải đối đầu với nhóm tranh đấu nên Ngài đã nhìn “gà” mà gọi là “quốc” chăng? Nếu Tể Tướng không trung được bằng cơ buộc tội, ông Thiện nên đưa vụ vụ khống ra Tòa để đòi bồi thường một đồng xu danh dự.

- Giáo dân đồn rằng nhất định Tể Tướng không nhìn lầm trong vụ này nhưng Ngài cố tình dùng một mũi tên để giết hai con chiên! Vừa lấy lòng Cha Ngạn mà còn gieo được tiếng oán cho ông Thiện, làm cho uy tín của ông sụt giá ào ào. Thế mới là Tể Tướng tài ba của Hoàng Đế Thạch Đỗ Ma

- Giáo dân đồn rằng sau khi tuyên bố không muốn gặp lãnh tụ tranh đấu mà chỉ muốn tiếp xúc với dân, Hoàng Đế mới nhận ra là mình hớ vì dân tức khí tấp nập gọi điện thoại lũng kiếm Đức Giám Mục của mình để đối thoại. Bị bủa vây tứ bề Hoàng Đế bàn giao cho Tể Tướng đại diện trả lời điện thoại. Vào sáng thứ hai, chỉ một cú điện thoại của Vũ Huỳnh Trưởng cũng đã kéo dài 2 tiếng đồng hồ. Câu chuyện lúc gay gắt, lúc ồn ào, có khi lại trở giọng tình tứ. Họ nói với nhau những gì? Xin đón nghe tin đồn tuần tới!

ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA VÀ ANH EM CỘNG ĐỒNG NVCTTĐ SAN JOSE

Kính gửi:

Cha Chủ Tịch và Quý Cha trong Hội Đồng
& Giáo Sĩ Việt Nam, Liên Đoàn Công Giáo
Việt Nam tại Hoa Kỳ.

****

Kính thưa Quý Cha,

Nhân biến cố xảy ra tại Cộng Đồng những anh em NVCTTĐ San Jose, chúng con là những giáo dân ở một nơi xa chỉ theo dõi nội vụ qua các báo Dân Chúa, Trái Tim Đức Mẹ và Báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp.

Qua bao năm tháng, cuộc tranh đấu vẫn chưa đến hồi kết thúc, tuy vậy chúng con vẫn tin rằng dù bất cứ một cuộc chiến nào cũng phải kết thúc bằng một sự Hòa Giải. Có một điều con xin phép Quý Cha được trình bày là: Giáo Hội là Mẹ rất khôn ngoan mà Đại Diện của Chúa là Đức Giáo Hoàng, xuống đến các Bậc Vị vọng trong Hội Thánh đã không tuân giữ được tinh thần bác ái và công bằng, nên đã nhiều lần gây nên những sự việc làm thương tổn đến danh dự Đạo giáo.

Biến cố tại Cộng Đồng NVCTTĐ San Jose theo con hiểu thì nguyên nhân chính là do Đức Giám Mục Pierre DuMaine của Giáo Phận bởi lẽ: *"Thượng bất chính, Hạ tắc loạn"*. ĐGM đã không thật tình thương con chiên của Ngài, nhất là với đoàn chiên Việt Nam đã phải bỏ Nước ra đi, bỏ lại Giáo hội Quê nhà. Đọc những tài liệu đăng trên báo Dân Chúa, số 120, LỜI MINH XÁC của ĐGM Pierre DuMaine có rất nhiều điểm mâu thuẫn không thể chấp nhận được, lúc thì ĐGM cho thành lập Họ Đạo, lúc thì Ngài cho thành lập Trung Tâm Truyền giáo, lúc thì Ngài gọi là Thí Điểm Truyền giáo, đọc hết bài thấy trước sau *Bất nhất*, nếu Đức Giám Mục DuMaine thật tình thương đoàn chiên Việt Nam cư ngụ trong Giáo Phận của Ngài thì Ngài đã không hẹp lòng thỏa mãn những Thỉnh nguyện của Cộng Đồng Anh em NVCTTĐ, vì đây cũng là một sự mở mang nước Chúa.

Điều mâu thuẫn thứ nhất của ĐGM DuMaine nói trong *"Lời Minh Xác"* Ngài nói rằng Cha Giuse Nguyễn Văn Tịnh là vị cố vấn của Ngài, vậy mà đã tìm cách đuổi Cha Tịnh đi ra khỏi Địa phận San Jose, thứ đến ĐGM nói là phía giáo dân Cộng Đồng NVCTTĐ đã có sự *Hiểu Lầm* về Đường lối của Ngài, Cha Tịnh là người học thức rất cao, chẳng lẽ Cha Tịnh lại không hiểu được những lời nói của ĐGM. Nếu phía những anh em trong Cộng Đồng NVCTTĐ hiểu lầm về đường lối của Ngài, thì bốn phận của một người cha nhân từ là phải giải thích. Sao ĐGM không giải thích?

Sứ mệnh của Cha Barnabe Nguyễn Đức Thiệp Dòng Đồng Công đến San Jose, căn cứ theo bức thư của Vị Sứ Thần Tòa Thánh tại Hoa Kỳ gửi cho Ông Giuse Trần Công Thiệp Chủ Tịch Ban Chấp Hành Họ Đạo NVCTTĐ đề ngày 24/9/86, đăng trên báo Dân Chúa số 120 nơi trang 13, câu cuối cùng bức thư Vị Sứ Thần Tòa Thánh đã nói rằng: *Chắc hẳn rằng đây là một cơ hội mọi người xích lại gần nhau trong nỗ lực hợp tác nhằm giảm bớt những mối khó khăn chẳng may đã làm chia rẽ Giáo hội địa phương*. Như vậy nhiều người sẽ hiểu là Vị Sứ Thần Tòa Thánh SAI Cha Thiệp đến với nhiệm vụ hòa giải, nhưng Cha Thiệp lại nói không phải đến để hòa giải như nhiều người lầm tưởng, Cha Thiệp đến San Jose thời gian hơn một tháng mà Ngài viết Bản Tường Trình vẫn tắt và Ngài trả lời trong cuộc phỏng vấn của Đức Nguyên báo Dân Chúa, hầu hết mọi người có chút hiểu biết đều không *Chấp nhận* Bài Tường Trình của Cha Thiệp. Bởi lẽ, Ngài đã dùng những ngôn từ có tính cách mạt sát phía những anh em trong CĐNVCTTĐ gọi là Phe chống đối. Cuối bài Tường trình, Cha Thiệp còn nói đầy lòng đạo đức là *Ngài đã suy gẫm và cầu nguyện nhiều giờ rồi Ngài mới viết Bản Tường Trình như vậy, quả thật*

đã thiếu tính cách **VÔ TU**, bênh che cho ĐGM DuMaine rõ ràng.

Đọc "*Lời tái minh xác*" lập trường của Linh Mục Chủ Tịch Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Hoa Kỳ đăng trên báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp số 14 tháng 3/1987 trang 42, con thấy Quý Cha trong Liên Đoàn đã xử sự với những anh em trong Cộng Đồng NVCTTĐ San Jose thiếu tình Huynh Đệ trong *Chúa Kitô*, và *Quý Cha đã xu thời một cách quá đáng*. Hành động của Quý Cha đã đi ra ngoài *Mục đích* việc thành lập Liên Đoàn CGVN mà Quý Cha là những người lãnh đạo, là đại diện cho hàng Giáo sĩ và Tu sĩ và giáo dân Việt Nam trong Giáo Hội Hoa Kỳ. Cộng Đồng anh em NVCTTĐ San Jose là một móc xích trong một dây xích của Liên Đoàn. Đứng ra thì Quý Cha trong Hội Đồng hay Liên Đoàn khi thấy sự việc rối ren bùng nổ, thì Quý Cha phải "*Xuất đầu lộ diện*" đứng ra làm trung gian Hòa giải, dàn xếp, giúp đỡ, hoặc chuyển đạt những nguyện vọng của anh em trong Cộng Đồng NVCTTĐ lên Đức Giám Mục Giáo Phận San Jose và nếu ĐGM có nói là những anh em trong Cộng Đồng NVCTTĐ không hiểu đường lối và chính sách của ĐGM thì Quý Cha đương nhiên phải là những người hiểu biết phải giải thích chứ. Quý Cha đã đứng ngoài nhìn để cho sự việc bùng nổ lớn rồi lại đánh Điện văn ủng hộ ĐGM và cứ nằng nặc bắt giáo dân phải vâng phục ĐGM là một điều chúng con không thể chấp nhận hành động của Quý Cha trong Liên Đoàn.

Nói đến đây, con xin phép được đề cập đến Bộ Giáo Luật Mới của Giáo Hội. Trong Sắc lệnh nói về "**mối tương quan giữa linh mục và giáo dân**" Trích dẫn một đoạn ngắn như sau:

Đứng đầu Cộng-đoàn, Linh-mục phải lãnh đạo làm sao không để "**Tìm tư lợi**" nhưng tìm lợi ích cho Chúa Giêsu Kitô (Phil. 2, 21). Các linh mục phải hợp tác với giáo dân và cùng với họ, xử sự theo gương Thầy, Đấng đến ở giữa mọi người "**Không để được phục vụ, nhưng để phục vụ**" và hiến mạng sống mình cho nhiều người. (MT. 20, 28).

Vậy đối với giáo dân, linh mục, doƠn Rửa tội là những Anh em, do Bí tích Thánh chức là **những người phục vụ** (Minister). Để thực hiện việc phục vụ ấy, Sắc lệnh đưa ra (6) sáu điểm sau đây:

1. Các linh mục phải thành thật nhìn nhận và nêu cao phẩm giá và vai trò riêng biệt của giáo dân trong sứ mạng Giáo hội,
2. Các linh mục cũng thành thực kính trọng sự

tự do chân chính mà mọi người có quyền được hưởng trong phạm vi thế quyền,

3. Các LM phải **sẵn lòng lắng nghe giáo dân, lưu ý đến các nguyện vọng của họ, trong tinh thần huynh đệ**, nhìn nhận những kinh nghiệm và khả năng chuyên môn của họ trong lãnh vực khác nhau của hoạt động nhân sinh, để cùng với họ có thể nhận biết những dấu chỉ của Thời đại.

4. Các LM phải nghiệm xem các tinh thần ấy có phải từ Thiên Chúa đến hay không, và phải lấy tinh thần Đức tin mà khám phá, vui mừng và nhận biết và chuyên cần phát triển những **Đặc sủng** đa dạng của giáo dân, từ đoàn sủng nhỏ bé nhất đến đoàn sủng cao cả nhất,

5. Các LM, phải đặc biệt lưu tâm đến những lối kéo một số giáo dân tiến xa hơn trên đường thiêng liêng,

6. Các LM phải tin tưởng giao phó nhiệm vụ cho các giáo dân trong việc phục vụ Giáo Hội, để cho họ được tự do và có lãnh vực hoạt động. Hơn nữa, lúc thuận tiện phải khuyến khích họ đảm trách công việc.

Nói tóm lại, các LM được đặt giữa giáo dân để dẫn đưa mọi người về **Hiệp nhất** trong Đức ái, là những người **bênh vực ích chung**, bảo vệ chân lý, đặc biệt lo cho những kẻ xao lãng hoặc mất Đức tin và không quên những Anh em không hiệp thông trọn vẹn với Giáo Hội.

Thưa Quý Cha, Đức Giám Mục Pierre DuMaine Giáo Phận San Jose, trước khi được phong Giám Mục, Ngài cũng đã là linh mục nhiều năm, như vậy thì ĐGM đã quên hay không biết những điều ghi trên trong Bộ Giáo Luật Mới của Giáo Hội? Theo "**Lời Minh Xác**" của Ngài thì quả thật ĐGM đã "**không lắng nghe**" những thỉnh nguyện của anh em Cộng Đồng NVCTTĐ. Biện pháp của ĐGM DuMaine cấm cử hành Thánh lễ và các phép bí tích bằng tiếng Việt Nam từ mấy tháng nay đã phản ảnh rõ ràng tình thương của ĐGM đã không thực sự có đối với giáo dân Việt Nam trong Giáo Phận của Ngài. Đây là hành động ĐGM đã vi phạm luật giáo hội qua Cộng Đồng Vatican II, chính ĐGM Pierre DuMaine đã "**Bất phục tùng**" đã **Không Vâng phục** Quyền bính của Giáo Hội Roma. Nếu ĐGM DuMaine nói chỉ có một nhóm những anh em chống đối thì tại sao ĐGM lại "**Giận cá bầm thớt**" làm thiệt hại đến mấy ngàn linh hồn, khi họ không chia sẻ được lời Chúa, họ không thông phần tích cực vào việc tế lễ, liệu Họ sống Đạo bền vững được không? Hành động của

ĐGM DuMaine San Jose là một hành động **CẤM ĐẠO**, là một hành động "**Bất phục tùng**" Luật Giáo Hội Roma qua Quyết định Công Đồng Vatican II; Và đây là một hành động **đàn áp và kỳ thị**. Chứng tỏ ĐGM Pierre DuMaine còn mang trong người tính chất thực dân, phong kiến. ĐGM DuMaine đã áp dụng đường lối chính trị để đàn áp giáo dân Việt Nam trong Giáo Phận San Jose. Cộng sản trước kia đã bắt nhốt thiếu nhi vào trong một nhà, khóa kín cửa lại mà nói rằng: "Nếu các em tin Chúa thì hãy cầu xin Chúa các em ban cho bánh kẹo, nước uống và những gì các em muốn", Cộng sản để cho đói khát gần chết, mở cửa vào nói, "các em đã được Chúa các em ban cho bánh, nước chưa?" - Dĩ nhiên là Chúa không làm phép lạ như vậy. Lúc đó cộng sản mới nói rằng: - "Nhu vậy thì chẳng có Chúa nào cả, bây giờ các em hãy xin với Đảng và Nhà Nước thì Đảng và Nhà Nước sẽ cho các em bánh, kẹo và những gì các em xin". ĐGM dùng biện pháp Cấm cử hành Thánh Lễ, Bí Tích bằng tiếng Việt Nam trong một mưu toan rất **thâm độc**, để ép buộc giáo dân ta phải vâng phục Ngài. Đạo Chúa là Đạo nhân từ, khoan dung và bác ái. Nếu ĐGM nói chỉ có một nhóm người chống đối lại Ngài, thì tại sao ĐGM lại dùng đến biện pháp thâm độc như vậy???? Quý cha trong Liên Đoàn, trong Hội Đồng Giáo Sĩ & Tu Sĩ, Quý Ngài có cảm thấy nhục nhã cho cả một tập thể người Việt Nam không?

Bức thư của LM Vũ Đình Trác, chủ tịch Liên đoàn CGVN tại Hoa Kỳ tái minh lập trường đăng trên Báo Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp và các báo Đạo khác. Quý Ngài thật sự đã **xu thời không đúng lúc**, ngớ ngẩn vô cùng. Tổ chức Liên đoàn CGVN tại Hoa Kỳ thành hình mấy năm nay, Quý Cha đã làm được việc gì cho giáo dân, Quý Cha có biết rằng hiện nay Quý Cha đang bắt giáo dân đóng góp tiền vào quỹ của Liên Đoàn cho Quý Cha dùng để đàn áp giáo dân. Quý Cha nghĩ gì khi viết về biển cổ đau thương San Jose mà Quý Cha dùng danh từ **Vụ lộn xộn**. Lộn xộn là những LM Việt Nam cư ngụ trong vùng đã "**Lộn xộn**" tranh giành quyền lợi, tâu nịnh Đức Giám Mục DuMaine để đuổi khéo Cha Tịnh ra khỏi Địa Phận, đó mới chính là **LỘN XỘN**. Còn giáo thỉnh nguyện là một hành động chính đáng, mở mang Nước Chúa. Quý cha dùng chữ "**Lộn xộn**" như để chửi mắng những đứa con nít đùa nghịch, còn đối với những anh em trong Cộng Đồng NVCTTĐ. Quý cha nên biết và phải biết rằng, họ không phải là những người kém học thức đâu?. Xin Quý Ngài "**Đừng vợ đứa cả**

nắm" Quý cha có công nhận là Quý Ngài là con giáo dân mà ra không? Xin Quý Ngài đừng nhục mạ chúng tôi khi dùng chữ **Lộn xộn**, Người Việt Nam phải "**Vong quốc**" nhưng chúng tôi không "**Vong Bản đầu thừa quý Ngài LM**". Giáo dân Việt Nam đã mang tiếng xấu là Đạo theo Tây, theo giặc Pháp, bây giờ xin đừng để mang tiếng là vong bản nữa!!! Đừng quên Quý Ngài là dân Việt Nam, **máu đỏ, da vàng**, kính xin Quý cha nhớ lại câu "*Nhiều điều phủ lấy giá gương, người trong một nước phải thương nhau cùng*".

Thưa quý cha "**Ý dân là ý trời**", **Dân muốn là trời muốn**, Những điều Cộng Đồng anh em NVCTTĐ, xin thỉnh nguyện với ĐGM DuMaine **thật chính đáng**, những hành động của Chủ tịch liên đoàn trong Điện văn ủng hộ lập trường ĐGM và tái minh định, không thể **chấp nhận được**, 5 điểm Quý Cha nêu ra quá **mập mờ**. Quý cha không thể bắt buộc giáo dân Công Đồng NVCTTĐ San Jose "**Nên hiểu biết và chấp nhận**" Quý cha không nên dùng "**Lời cầu nguyện**" mà nhiệm vụ của Quý Cha là phải "**Xuất đầu lộ diện**" **CAN THIỆP** với ĐGM giàn xếp, hòa giải, xin Quý cha hãy để lại trong lòng Giáo dân Việt Nam sự kính mến đã có sẵn trong truyền thống xưa, đừng vì chút lợi danh mà bán rẻ lương tâm.

Vụ gây loạn của LM Anselmo Đình vương Cầm thuộc dòng Dòng Công xảy ra tại Cộng Đoàn CGVN/Denver, Colorado cách đây hơn 2 năm, lúc đó đã gửi 124 hồ sơ đến Quý Cha trong liên đoàn và hầu hết Quý cha Việt Nam, cộng đoàn tại Hoa Kỳ, Quý Cha cũng làm ngơ, để cho LM Dòng Công phá tan công cuộc vận động Xây dựng Thánh Đường, gây chia rẽ, gây hận thù, khiến cho giáo dân Denver, có cái nhìn không mấy **TỐT ĐẸP** đối với các LM Việt Nam tại Hoa Kỳ.

Cuối cùng, xin Quý Cha hãy tự vấn lương tâm trong sứ mạng Linh mục Chúa.

HOÀNG NHU KIM

Giáo dân Denver, Colorado.

Bốn sao đồng kính gửi:

— Nguyệt San Dân Chúa, Trái Tim Đức Mẹ,
"**Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp**"

"**Để trị tòng**"

— Tuần Báo Chính Nghĩa

"**Để ủng hộ quyết tâm tranh đấu**"

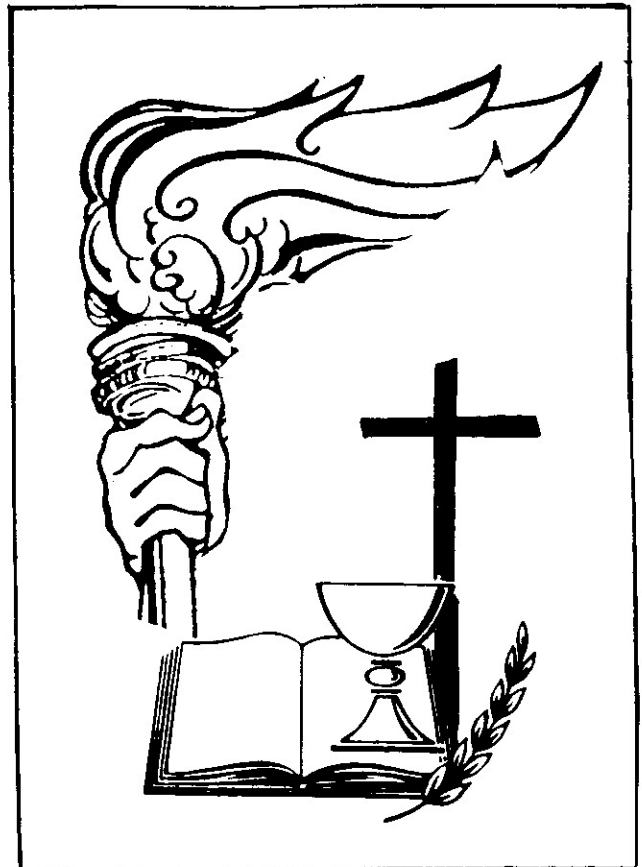
"CHÍNH NGHĨA SẼ TOÀN THẮNG"

TÔI VÀ TÔI

Bất cứ ai trong cuộc đời cũng có một phút giây để nghĩ về thân phận của mình. Tôi là ai, tôi từ đâu đến và tôi sẽ đi về đâu? Lúc chưa có tôi, trong vũ trụ, từ các vị tinh tú, mặt trời, mặt trăng, cây cỏ và vạn vật đã hiện hữu. Lúc đó, không một ai có một ý tưởng nhỏ nhoi về tôi. Trong tình thương, Thiên Chúa đã kéo tôi ra khỏi hư vô. Những gì tôi có bây giờ, từ thể xác, trí khôn và linh hồn tôi là do Thiên Chúa ban cho. Tất cả những gì tôi có và tồn tại là bởi sự nâng đỡ của Ngài. Cuộc đời tôi chỉ như một ngọn nến lung linh, một làn khói mong manh, hay một làn hơi thở ngắn ngủi. Vì thế, nếu không có tình thương Thiên Chúa nâng đỡ, lập tức tôi sẽ trở về hư vô. Khi tôi qua đi, vạn vật sẽ vẫn còn hiện hữu, êm đềm sống mãi và tất cả sẽ không cần đến tôi. Thế thì, cái Tôi cũng chẳng có nghĩa lý gì trong vũ trụ. Nhưng buồn thay, con người luôn luôn xem nặng cái “Tôi” và tự cho mình là “Trung tâm của vũ trụ”. Tâm lý này được thấy trong mọi người, kể cả những bậc tu trì. Càng có chức quyền thì họ càng coi cái tôi là quan trọng.

Trong bức tâm thư đầu tiên của Linh Mục Lru Đình Dương, Ngài đã lập đi lập lại 23 lần chữ Tôi. Dale Carnegie nói, theo một cuộc điều tra của công ty điện thoại ở Nữ Ước thì trong 500 câu chuyện, người ta đã dùng đến 3900 lần tiếng Tôi. Đức Cha Pierre DuMaine, Giám Mục San Jose đã coi trọng cái Tôi của Ngài. Ngài chỉ ưa thích những ai quan tâm và kính trọng chức quyền của Ngài. Tâm lý này đã khiến cho Đức Cha chỉ nghĩ và tưởng đến cá nhân và những gì liên hệ với cá nhân Ngài và đồng thời không kể gì đến những người khác. Ngài muốn tất cả con chiên khi đứng trước Ngài phải mang một tấm lòng kính sợ và tuyệt đối nghe theo những gì Ngài chỉ định, dù rằng những chỉ thị của Ngài trái với lương tâm của con người. Cũng chỉ vì tự coi mình là bậc “Chí Tôn”, đáng đang được trọng vọng nhất, cho nên khi Ngài gặp những ai có lòng trung thành với Giáo Hội và dám đi ngược lại với những quyết định lầm lỗi của sự thỏa mãn lòng tự tôn của Ngài thì Đức Cha không có thiện cảm với những người đó. Và vì thế, Đức Cha đã ra án phạt tuyệt thông cho 2 người đại diện giáo dân vì

Ngài biết đa số giáo dân đã tin nhiệm hai ông. Một quyết định để chiến thắng với lòng tự ái, Đức Cha đã ra lệnh trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo. Một quyết định có tính cách thù hằn cá nhân nên trong phiên họp báo ngày 5 tháng 3, 87, một ký giả của báo San Jose Mercury News đã hỏi Đức Cha: “Đây có phải là một va chạm quyền hành cá nhân không?” Đức Cha đã tức tối và áp ứng trả lời: “Ông đến họ mà hỏi, tôi không biết!” Nếu Đức Cha muốn quy phục lại lòng tin nhiệm ở giáo dân thì Ngài cần phải thực thi tinh thần công bằng bác ái của Giáo Hội như lời Đức Giáo Hoàng Gioan XXIII đã nói: “Lòng nhân ái tận tụy, đức kiên nhẫn và tính khoan dung giúp ta vẫn hồi trật tự cách tốt đẹp và nhanh chóng hơn là bạo lực và roi vọt. Về vấn đề này tôi không ảo tưởng cũng không hoài nghi” (Venis, tháng 5, 1955). Thay vào lòng tự ái để thỏa mãn ý riêng, coi trọng cái tôi của Đức Cha và mặc nhiên không để ý tận tâm chăm lo đàn chiên của Ngài. Ngài nên áp dụng nguyên tắc tự nhiên của Đức Hồng Y Gusmini đã đề ra: “Một

Giám Mục chỉ ban hành một sắc lệnh, khi biết chắc người ta sẽ thi hành”. Đức Cha đã đi ngược lại những lời nói trên khi Ngài cố tình bổ nhiệm Linh Mục Lưu Đình Dương làm Chánh Xứ Họ Đạo khi biết rằng mấy ngàn giáo dân không chấp nhận.

Con người dưới bầu trời này, không một ai hoàn toàn cả ngoài Đức Giêsu Kitô. Vào tiền bán thế kỷ thứ 17, khi con người nhìn mặt trời mọc từ đông rồi lặn về đằng tây, ai ai cũng nghĩ rằng: “Mặt trời quay chung quanh quả đất”. Nhưng chỉ có nhà bác học Galilée nói rằng: “Quả đất quay chung quanh mặt trời”. Năm 1633, Đức Giáo Hoàng đương thời, Urbano VII vì lòng tự ái, quyết định sai lầm nên dùng thần quyền lẫn thế quyền lên án bắt giam và đem ra chém nhà bác học Galilée. Sự việc ấy đến đời nay vẫn còn ghi trong lịch sử. Đức Cha DuMaine và các Linh Mục ủng hộ Ngài hãy suy gẫm lại lời nói của Đức Giáo Hoàng Gioan XXIII về chính kinh nghiệm bản thân của Ngài trước khi đưa đến những phán đoán và quyết định sai lầm về cuộc tranh đấu giữa giáo dân và Tòa Giám Mục ở San Jose. Đối với giáo dân, điều khó

thực hiện, không phải là làm những công việc do đức vâng lời, nhưng điểm khó khăn là ở chỗ bất tri hiểu biết và ý chí họ theo lệnh của bề trên. Giáo dân kính trọng và vâng lời các đấng bề trên khi các Ngài dạy dỗ những tin lý Công Giáo chứ không phải những quyết định có tích cách xã hội để đàn áp hay trả thù và dùng các phép bí tích như một khí giới để ép buộc giáo dân phải vâng lời.

Ba vì sao sáng: Đức tin, Đức cậy, Đức mến là để làm vinh danh Giáo Hội ở các hàng Giám Mục. Không có một vì sao do quyền chức Giám Mục tạo nên mà tất cả xuất phát từ tấm lòng độ lượng, thánh thiện, công bằng và bác ái. Nhiệm vụ cao cả và thiêng liêng của Đức Cha DuMaine tại địa phận San Jose là phải rao giảng phúc âm, đưa dẫn giáo dân đến ơn cứu rỗi đời đời, và làm gương sáng trong giáo dân. Chứ không phải mang chó và cảnh sát vào nhà thờ và bây giờ Ngài còn lo trục xuất giáo dân ra khỏi nơi họ đã tốn bao công lao, mồ hôi, nước mắt để tạo dựng nên một Họ Đạo. Một Họ Đạo nhỏ bé nhưng với một mục đích duy nhất là thờ phượng và cảm tạ Thiên Chúa theo truyền thống của họ, một truyền thống mà chỉ có giáo dân mới hiểu được và bảo tồn lấy nó. Nhưng bất hạnh thay, Đức Công Bằng của Giáo Hội đã không tìm thấy ở nơi Đức Cha DuMaine. Vì coi cái tôi của mình quá nặng nên Đức Cha đã quên mất nhiệm vụ của Ngài mà Tòa Thánh đã giao phó. Tuy Đức Cha chưa trở nên những người làm công bỏ đàn chiên cho sói dữ, nhưng Đức Cha đã quên mất phận sự của Ngài.

Trong bài giảng phúc âm cho toàn thế giới, Đức Thánh Cha Gioan XXIII đã nói: “Các Giám Mục thường bị lôi cuốn dần thân quá mức vào những công việc ngoài phận sự của các Ngài” (Castelgandolfo, ngày 13 tháng 8, 1961). Quả thật, lời nói này không phải chỉ để áp dụng cho thời đại của Ngài mà là cho mọi thời đại. Lời nói trên không phải là để chỉ trích mà là lời giáo huấn nhắc nhở lại bốn phận của các Giám Mục đã được Giáo Hội trao phó và tránh không nên lạm dụng giáo quyền để đi vào những công việc có tính cách trần thế, chính trị và xã hội. Đức Cha DuMaine với chính sách đồng hóa, đã lạm dụng chức quyền Đức Giám Mục của Ngài để biến dần một nơi thờ phượng Thiên Chúa thành một cơ quan xã hội USCC. Khi giáo dân biết được chính sách cai quản của Ngài, họ đã tranh đấu yêu cầu Ngài thực thi Giáo Luật. Cuộc tranh đấu xây dựng Giáo Hội nhắc nhở Đức

Cha trở về với nhiệm vụ căn bản của đáng chân chiến mà Giáo Hội đã ban cho Ngài.

Cũng trong bài giảng phúc âm cho toàn thế giới, Đức Thánh Cha Gioan XXII đã nói: “Trong mọi thời đại, nhưng nhất là thời đại này, Giám Mục phải lan tỏa vẻ dịu hiền trên nhân loại đầy đau thương. Ngài phải tránh đưa ra những phán đoán liều lĩnh và không nặng lời lăng mạ bất cứ ai. Thái độ của Ngài phải đứng đắn, thận trọng, cương quyết, rồi trong khi giao tiếp phải luôn luôn tỏ ra lịch thiệp và dễ thông cảm với mọi người. Nhưng đồng thời Ngài vẫn phân biệt đâu là điều thiện, đâu là việc ác theo căn bản giáo lý thánh thiện nhưng không một lời đả kích”. Nhưng lời nói của Đức Thánh Cha đã không vang động trong lòng Đức Cha DuMaine. Như Pascal nói: “Cái tôi là cái đáng ghét”. Cũng chỉ vì trọng vọng cái tôi của Đức Cha, Ngài đã nhắm mắt làm ngơ trước sự đau khổ của giáo dân Việt Nam. Một đàn chiên đã xa tất cả: quê hương, Giáo Hội Mẹ VN, ông bà, cha mẹ, anh em thân bằng, quyến thuộc để ra đi tránh ách vô thần cộng sản hầu mong giữ vững được đức tin. Trong nỗi đau khổ bơ vơ ấy, họ chỉ còn một niềm tin ở Giáo Hội. Nhưng đáng Bản Quyền địa phương đang chia rẽ họ một lần nữa. Một thời gian bị cấm cách ở quê nhà và bây giờ ở đây cũng không khác chi. Mà còn buồn hơn nữa là chính những Linh Mục cũng rời xa quê hương, tưởng nơi đất lạ quê người sẽ dịu dặt giáo dân giữ vững niềm tin, nhưng đã quên đi nền luân lý, ủng hộ sự đồng hóa chúng tôi vào xã hội mới lạ này, để rồi thời gian chúng tôi sẽ không còn là giáo dân Việt Nam; con cháu chúng tôi không còn nói được tiếng Việt Nam thì lúc đó, chắc hẳn Giáo Hội Mẹ sẽ buồn tủi vì có những bậc tu trì đã quên đi nguồn gốc của mình.

Vẫn biết rằng, ai cũng muốn cái tôi của mình được coi là quan trọng. Nhưng 20 thế kỷ trước, Đức Kitô đã coi nhẹ cái tôi và đã nói rằng: “Hãy học ở ta vì ta là đấng khiêm nhường và hiền lành”. Ngài đã hy sinh và chịu chết để cứu chuộc cho nhân loại. Trong thuyết nhà Phật, người giác ngộ là diệt chữ “dục” đó là “dục vọng”, “bản ngã” và là “cái tôi”. Quả thật, khi con người coi trọng cái tôi thì con người sẽ mang nhiều tội lỗi. Tội kiêu ngạo, tội ích kỷ, tham lam và bất công. Vì khi tôi càng chú trọng đến tôi, thiên hạ càng xa tránh tôi, nếu tôi càng chú trọng đến kẻ khác, tôi càng được kẻ khác quý mến quan tâm.

Đức Giám Mục là một người thừa tác viên hòa giải bằng lời nói và việc làm. Những lời giảng dạy không phải là những bài diễn văn lôi cuốn sự khôn ngoan nhân loại, nhưng sẽ là dịp để biểu lộ tình thân và quyền năng mà Giáo Hội đã ban, không phải là để tìm vinh danh riêng tư hay phá đổ nhưng mà là xây dựng. Mong sao Đức Cha DuMaine hãy diệt bỏ đi lòng tự ái và hòa mình sống chung với giáo dân Việt Nam của Ngài trong một khung cảnh hòa bình, thịnh vượng và hạnh phúc như lòng ước nguyện của các giáo dân thiện tâm. Để từ ngày đó, giáo dân sẽ được đọc bài Thánh Vịnh mỗi ngày: “Khi sự thật và tình yêu gặp nhau, thì công lý và hòa bình sẽ xiết tay” (TV 84, 11). Vì:

*Lạy Chúa, con không kiêu ngạo
Mắt con chẳng nhìn cao
Con chẳng theo đường cao sang huyền ảo
Hay những huy hoàng vượt qua con dâu
Không, con giữ hồn con êm ả
Như bé em no bú nép sát mẹ hiền
Hồn con cứ ở yên
Như bé em nó bú*

*Thánh Vịnh
(130, 1-2)*

LỆ HẰNG

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Giò Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

THỜI KỶ VONG QUỐC

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: ĐƯỜNG GƯƠNG GIÒNG HỌ THẠCH.

Tục truyền rằng sau khi hội ngộ với đám dân của Doanh Tuấn Giáo ngày 1 tháng 3 năm Đinh Mão 1987 tại Đền thờ Vương quốc, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma tức tốc trở về hoàng cung và triệu tập văn võ quần thần để chuẩn bị cho một quyết định quan trọng. Sau khi theo dõi tất cả những phân tích tỉ mỉ về tình hình của Doanh Tuấn Giáo, ông quyết định bế cung, không cho một ai ra vào triều kiến. Liên tiếp trong 3 ngày liền, văn võ quần thần ngơ ngác, thắc mắc về thái độ kỳ lạ của vị Hoàng đế Hồ Sinh. Quan thống lĩnh đoàn quân thị vệ chỉ cho biết Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đang thao dợt lại kiếm pháp trước khi có quyết định với nhóm Chân Lý Thái Bình. Cuối ngày thứ ba, Triều đình cho triệu tập cuộc Võ Thuật Công Báo.

Ngày 5 tháng 3 năm Đinh Mão 1987, tất cả các Truyền Ảnh Trạm của Hồ Sinh và Kim Sơn lục đục kéo về trường Quốc Tử Giám Sanh Phá Trạch để tham dự cuộc võ thuật Công Báo do chính Hoàng đế Thạch Đỗ Ma làm Chủ đài. Tin tức về cuộc diễn võ của Triều đình đã được quân thám báo của Chân lý Thái Bình thu lượm được từ những ngày trước nên họ đã chuẩn bị sẵn sàng một toán nghĩa quân cho biến cố kể trên. Hảo hán Hồ Quang Nguyệt và Hỏa Tâm Đại Hiệp Trương Võ Huỳnh đốc xuất việc thao dợt các nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo cho buổi Võ thuật Công Báo. Khoảng giữa giờ Tý, toán nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo và các Truyền Ảnh Trạm cũng như đại diện công báo cho dân bản xứ và Hoài Quốc đã hiện diện tại võ đài. Khi tiếng cồng khai mạc vang

lên, mọi người đều im lặng chờ đợi. Từ trong chiếc lều to cạnh võ đài, hai bóng người phi thân như ánh chớp nhẹ nhàng đặt chân xuống sàn đài. Đó là Hoàng đế Thạch Đỗ Ma và Phó Tế Tướng Ấu Gàn Bộ.

Phó Tế Tướng Ấu Gàn Bộ trong bộ võ phục của quan Thất Phẩm, không mang võ khí, cúi đầu thi lễ với đám đông hiện diện và tuyên bố vắn tắt mục đích của buổi Võ Thuật Công Báo. Đoạn ông cúi chào mọi người và tung mình nhảy xuống đất, nhường chỗ cho Hoàng đế Thạch Đỗ Ma. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng trong bộ võ phục bó chèn màu đen quen thuộc của Thiên Giáo. Trước ngực có thêu hình một đầu rồng đang há mồm phun lửa trông thật dữ tợn. Theo truyền thuyết, chỉ khi nào phải đối phó với những trận đấu cực kỳ quan trọng, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma mới vận bộ võ phục ấy. Ông từ từ rùn người xuống thấp, hai tay khuỳnh ngang trước mặt bái tổ theo đúng cung cách của một võ sĩ. Bất thình lình, ông hét một tiếng thật to. Bằng một thủ pháp nhanh nhẹn chưa từng thấy, thanh bảo kiếm giắt ngang vai đã nằm gọn lớn trong bàn tay của ông. Chỉ một lối rút kiếm nhanh như ánh chớp đã chứng tỏ ông là một cao thủ thượng thừa.

Thanh kiếm tỏa ra một luồng hào quang lấp lánh làm chói mắt những người đang hiện diện. Đây là một thanh bảo kiếm có một không hai, được đúc bởi một loại thép đặc biệt, chỉ những Hoàng đế Thiên Giáo mới được phép sử dụng. Riêng thanh bảo kiếm của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma ở chỗ tay cầm có gắn những viên hồng ngọc đắt giá. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma là người ham thích sự hào nhoáng. Mặc dù đã được tôi luyện trong chiều

hướng khó nghèo của Thiên Chúa, ông vẫn thích xử dụng những khoản tiền to lớn cho việc phở trương của ông. Việc ông quyết định dời đô từ Đền thờ Vương quốc về Đền thờ Hồ Sinh nằm trên Phố Thị Đàng đã làm cho dân chúng bản xứ xầm xì bàn tán vì chương trình dời đô làm tốn hao hơn 20 triệu quan tiền của công quỹ Hồ Sinh. Đối với một vương quốc tân lập như Hồ Sinh, sự khuyếch trương đền đài cung điện của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma là một điều hoàn toàn không ai ngờ đến. Trước khi có cuộc biến loạn tại Doanh Tuấn Giáo, vì cần một khoản tiền lớn, ông đã bán đứt một Tiểu Học Trạng thuộc vương quốc Hồ Sinh. Việc làm này đã bị phụ huynh của các sĩ tử nổi lên chống đối dữ dội. Họ đã dùng những danh từ không thể ngờ đến như “Độc Xà Đại Vương”, “Xảo Ngôn Đại Nhân” để gán cho ông. Tuy nhiên ông vẫn bình tĩnh và lạnh lùng theo đuổi những gì ông đã muốn làm.

Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đưa kiếm ngang tầm mắt, thân người chếch về bên trái, chân co chân duỗi trong tư thế của một cung thủ đang lắp tên. Đoạn ông thi triển bài “Nhân Ái Kiếm” trong đó có thể chánh là “Hồi Tế Tự”. Thế kiếm này nhằm biểu lộ sự nhân ái của một người lãnh đạo Thiên Giáo, cho phục hồi những nghi lễ tế tự của người Hoài Quốc. Tuy nhiên, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma lại cố tình sửa đổi kiếm pháp theo ý riêng của ông. Ông quay tít thanh kiếm trên tay, bao bọc tứ phía, chỉ để lộ một khoảng nhỏ ở phía Nam. Căn cứ theo hướng kiếm, người ta nghĩ ông chỉ cho phép phục hồi tế tự tại Đền thờ Đồng Tâm như là thí điểm đầu tiên.

Trong lúc mọi người còn đang bàng hoàng về thế kiếm bí hiểm lạ lùng “Hồi Tế Tự” của ông, bất thành linh ông tung người lên cao, mồm hét một tiếng thật to cướp tinh thần. Thân người ông vút lên cao như một chiếc pháo thăng thiên về hướng cây đại thụ gần đấy. Mọi người chỉ cảm thấy một luồng kinh lực xuất phát từ chân phải của ông trong thế “Trục Xuất Cước” ào ạt bay vào gốc cây. Một tiếng “rác” khô khan vang lên, cây cổ thụ đổ ầm về phía sau. Với thế đánh này, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma quyết định dùng biện pháp cứng rắn bằng cách nhờ pháp lý của Thế Trần để đẩy lui nhóm chống đối Chân Lý Thái Bình.

Nhận thấy cú đá ngàn cân, không tình cảm của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, nhóm nghĩa quân Doanh Tuấn Giáo bắt đầu nóng mặt. Họ không ngờ ông dám lạm dụng uy quyền của một thủ lãnh Thiên giáo, ngang nhiên xua đuổi dân chúng ra khỏi nơi mà họ đã bỏ bao nhiêu mồ hôi, nước mắt, tiền của để tạo dựng. Quả là một việc làm không thể chấp nhận được. Còn đang bàng hoàng về thế “Trục Xuất Cước” đột ngột của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, thì trên sàn đài, ông lại xoáy tít thanh kiếm báu trên tay. Người ta không còn thấy hình dạng của ông, chỉ nghe tiếng vù vù rít gió của thanh kiếm. Ánh quang lập lòe, lúc tỏa rộng, lúc thu hẹp vây chặt lấy thân hình của ông. Đây là thế kiếm “Bất Thương Nghị” trong bài “Đoạn Giao Kiếm” chứng tỏ ông muốn chấm dứt tất cả các cuộc nói chuyện với Doanh Tuấn Giáo. Quả nhiên mũi kiếm báu rít lên một tiếng lạnh lạnh, rời khỏi tay ông, chém đứt ngang cột trụ bên phải thành hai đoạn.

Thi triển xong kiếm pháp, ông lẳng lẳng tra kiếm vào vỏ đao khoanh tay chờ đợi. Gương mặt ông vẫn lạnh lùng như lúc bắt đầu lên đài. Tuy nhiên khi nhìn kỹ, những người hiện diện vẫn có thể ghi nhận một sự mất bình tĩnh thoáng hiện trên gương

mặt của ông. Sự mất bình tĩnh này càng lúc càng biểu lộ khi các Truyền Ảnh Trạm và Công Báo của Hồ Sinh bắt đầu dùng khẩu chương tấn công ông tới tấp. Đặc biệt hai nữ anh thư của Chân Lý Thái Bình cũng sử dụng toàn bộ công lực phóng chương ào ạt vào người của ông. Tuy nhiên với thủ pháp tránh né lanh lẹ của một nhà lãnh đạo nhiều mưu chước, ông đẩy những luồng kinh lực của mọi người sang nơi khác. Sau một hồi giao tranh, toán nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo thấy thái độ cứng rắn quyết tâm của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, cộng thêm nỗi chán chường uất ức cho thân phận của những kẻ cô thế luôn bị áp bức, họ đồng loạt rút lui khỏi sân đấu và tức tối di quân về Doanh phủ để chuẩn kế hoạch đối phó cho những ngày sắp tới.

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CÁI UNG NHỌT BÊN CẠNH DOANH TUẤN GIÁO.

Từ lúc nhận được quyết định của Triều đình, không khí tại Doanh Tuấn Giáo trở nên sôi sục như những ngày đầu của cuộc binh biến. Ba quyết định bao gồm:

— Tổng trấn Lộ Dung sẽ mở lại các buổi tế tự cho người Hoài Quốc. Thời gian và địa điểm tùy thuộc vào sự phán quyết của Lộ Dung.

— Triều đình ra lệnh cho quan Luật sĩ Phi Lý bắt đầu thủ tục tố tụng, trình nội vụ với quan Án Sát của Vương quốc Thế Trần để trục xuất nhóm Chân Lý Thái Bình ra khỏi Doanh Tuấn Giáo.

— Chấm dứt tất cả các cuộc thương nghị với Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình liên quan đến hai thỉnh nguyện về Thế Nhân Trấn và Tổng Trấn Lộ Dung.

Với quyết định trên, Triều đình đã cố tình dồn nhóm dân chống đối vào chân tường. Dân chúng của Doanh Tuấn Giáo cảm giận thái độ đàn áp bất công của những người lãnh đạo. Họ tức tốc hội họp liên miên để bàn kế hoạch đối phó.

Ngày 7 tháng 3 năm Đinh Mão, khi Tổng trấn Lộ Dung công bố bản yết thị tái thiết lập buổi tế tự đầu tiên cho người Hoài Quốc, dân chúng đã cương quyết biểu dương sức mạnh của mình. Bản yết thị ghi rõ buổi tế tự sẽ được tổ chức tại Đền thờ Đồng Tâm ở phía Nam Hồ Sinh. Từ Hồ Sinh Thủy Ngân Công Báo cho biết Lộ Dung sẽ chủ sự cuộc tế cùng với vị Phó Tổng Trấn. Vào khoảng giờ Thân ngày 7 tháng 3, đoàn chiến mã của Doanh Tuấn Giáo dồn dập tiến vào cổng lớn của Đền thờ Đồng Tâm. Việc chuyển quân diễn ra trong chớp mắt vì Đền thờ Đồng Tâm nằm cách Doanh Tuấn Giáo không bao xa. Đối với Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình, Đền thờ Đồng Tâm là nơi đã gây rất nhiều sự khó khăn cho người Hoài Quốc.

Tục truyền rằng từ lúc phát giác giấc mộng xin thiết lập Thế Nhân Trấn của người Hoài Quốc, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma tìm đủ mọi phương thế để ngăn cản. Chính sách Đồng hóa của ông là muốn thấy tất cả các sắc dân thiểu số phải gia nhập vào các Lãnh Thổ Trấn. Trước năm Bình Dân 1986, Tổng trấn Bình Viễn An của Doanh Tuấn Giáo nhìn thấy nhu cầu của đám dân thuộc quyền nên đã đứng ra hỗ trợ cuộc vận động xin thành lập Thế Nhân Trấn. Việc làm này đã khiến ông bị cách chức Tổng trấn của Doanh Tuấn Giáo. Cùng lúc, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma cho thi hành một sách lược tối độc để hủy hoại giấc mơ của người Hoài Quốc.

Trước hết ông nhờ đến bàn tay của Phó Tổng trấn Đồng Tâm Nguyên. Đồng Tâm Nguyên tên thật là Nhi Đồng Nguyên, võ quan trẻ tuổi nhất trong số các quan lại Hoài Quốc thời bấy giờ. Được huấn luyện tại trường Quốc Tử Giám Sanh Phá Trạch, Nhi Đồng Nguyên với bản tánh hiếu thắng đã không qua khỏi cặp mắt tinh tế của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma. Vị Hoàng đế Hồ Sinh sử dụng bàn tay phù thủy của mình để uốn nắn vị võ quan trẻ tuổi Hoài Quốc cho mục đích sau này. Vì bất mãn cá nhân với Tổng trấn Bình Viễn An, lại thêm sự xúi giục của vị ân sư là Lộ Dung, Nhi Đồng Nguyên quyết tâm thực hiện sứ mạng Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã giao phó.

Sứ mạng này là gây chia rẽ cộng đồng Hoài Quốc của Doanh Tuấn Giáo. Khi lãnh nhận ấn tín Phó Tổng Trấn của Đền thờ Đồng Tâm, Nhi Đồng Nguyên được sự giúp đỡ tận tình của vị Tổng Trấn bản xứ là Xú Uế Viên, một người có óc kỳ thị dân Hoài Quốc ra mặt. Viên Tổng trấn họ Xú Uế đã cho phép Nhi Đồng Nguyên kéo họ hàng thân thích về Đồng Tâm để thành lập Giáo đoàn Hiệp Nhất. Mục đích của Giáo đoàn Hiệp Nhất giống như chất men được cấy giữa vùng trách nhiệm của Doanh Tuấn Giáo để lôi cuốn người Hoài Quốc trong kế hoạch “giành dân lấn đất”. Những người có trách nhiệm tại Doanh Tuấn Giáo thấy trước âm mưu thâm độc nên đã phản kháng dữ dội với Triều đình. Tuy nhiên Hoàng đế Thạch Đỗ Ma vẫn dửng dưng như không hay biết. Chính thể đứng nhập nhằng của Giáo đoàn Hiệp Nhất – lúc thì xưng là một tổ chức của Đền thờ bản xứ, lúc lại tự hào là một nhóm người Hoài Quốc – đã khiến Đền thờ Đồng Tâm trở nên căn cứ địa an toàn cho những thành phần bất mãn, luôn luôn tung các cuộc quấy phá nhắm vào Doanh Tuấn Giáo. Biết được sự dè dặt của nhóm Chân Lý Thái Bình đối

với Đền thờ Đồng Tâm nên Tổng Trấn Lộ Dung đã thường về chủ sự tế tự tại đây mà không lo sợ. Khi có quyết định tái lập tế tự, ông đã nghĩ ngay đến căn cứ địa này và cho mở lại buổi tế đầu tiên.

Ngày 7 tháng 3 năm Đinh Mão, Tổng trấn Lộ Dung có mặt tại Đền thờ Đồng Tâm từ lúc sớm để lượng định tình hình. Cùng đến với ông còn có Tế tướng Xú Uế Vân và Phó Tế tướng Ấu Gàn Bộ. Một đoàn quân Cảnh bị hùng hậu của vương quốc Thế trần được Triều đình Thạch Đỗ Ma mời tăng viện, hạ trại trên bãi đất trống đối diện đền thờ, ngăn cách bởi Sinh Tử Lộ. Triều đình quyết định giăng bẫy để bắt trọn những thủ lĩnh của Chân Lý Thái Bình. Tuy nhiên, khi đoàn chiến mã của Doanh Tuấn Giáo ào ạt như thác lũ tiến vào cổng Đền Thờ, Tế tướng Xú Uế Vân bắt đầu nao núng. Mặc dầu mong muốn dụ những người chống đối vào tròng, nhưng khí thế hùng hậu của họ khiến ông phải lưỡng lự. Cuối cùng, ông quyết định cho Lộ Dung ẩn mặt, chỉ để một mình Nhi Đồng Nguyên chủ sự cuộc tế.

Phó Tổng Trấn Nhi Đồng Nguyên khi nhìn thấy đám dân chống đối đứng chật Đền thờ liền nổi nóng, uất khí đầy mặt. Ông tức tối vì vị ân sư của ông là Lộ Dung phải trốn chui trốn nhủi trong dinh Tổng trấn, không được ra tế tự. Vì thế, ông đã bất chấp sự thánh thiêng của buổi tế, dùng bài thuyết giảng ngày hôm ấy để mạt sát, tấn công nhóm Chân Lý Thái Bình. Như một bát nước đầy tràn, một số nghĩa quân của Doanh Tuấn Giáo đã định cho ông một bài học. Tuy nhiên họ kịp thời dừng tay vì sự vắng mặt của Lộ Dung đã là một thành công lớn lao cho họ. Chỉ có một điều ân hận là mãi đến ngày giờ ấy, vẫn còn có những võ quan Hoài Quốc như Nhi Đồng Nguyên, cúi mặt vâng phục một cách mù quáng, chống lại những ước nguyện chính đáng của dân chúng.

(còn tiếp)

